

LA BÍBLIA

La història de l'amor de Déu que t'estima

Curs de catequesi bíblica familiar
per a preparar la celebració de l'eucaristia

per

Joan Ferrer i Núria Puig

1999

les pàgines de la Bíblia. Sabem que aquestes trobades són sols un punt de partença: l'amor de Déu és tan apassionant que ens demana el nostre interès, de tota la família, per anar-lo coneixent més i més. El que aprenem en les trobades de la catequesi cal anar-ho aprofundint amb la lectura de la Bíblia, a través de la pregària. I això és una tasca apassionant per a tota la vida, que s'ha d'anar fent amb l'ajuda de tota la família i de les comunitats cristianes.

En les trobades de catequesi familiar volem aprendre a conèixer l'amor de Déu i a trobar-nos amb el nostre Déu i Senyor, per això aprenem també a pregar, i ho fem sempre amb els Salms, que és el gran llibre de pregàries de la Bíblia. Totes les nostres trobades acaben amb la pregària d'uns versets d'un Salm, perquè: *La teva paraula fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí.* (Sl 119,105). Creiem que, d'aquesta manera, la catequesi es va convertint també en una escola de pregària, és a dir, de trobada amb Jesús, en tots els instants de les nostres vides.

Aquestes pàgines deuen molt a moltes amigues i amics: a Ramon Masachs, prevere de la comunitat de Sant Joan Baptista de Pineda, a les catequistes i els catequistes d'aquesta comunitat: la M.Teresa, la Neus, l'Eva, la Ramona, en Martí i en Francesc.

Unes altres amigues i amics que són biblistes i catequistes han llegit aquestes pàgines i ens n'han donat la seva opinió. Gràcies al seu ajut el text que podeu llegir és molt millor. Són la M. de l'Esperança Amill, l'Agustí Borrell i la Rosa M. Piquer.

Cal que diguem que si la Marta Bonet, amiga i catequista de Reus, no hi hagués insistit aquestes pàgines s'haurien quedat escrites a mà dins la nostra carpeta. A ella, doncs, també el nostre agraïment.

Pineda, agost de 1999

**Primera trobada:
Fam d'escoltar la Paraula de Déu
(Amós 8,11)**

La carta als Hebreus, un dels llibres del Nou Testament, fa un resum d'aquesta història de l'amor de Déu, que les cristianes i els cristians sempre hem reconegut que se'ns explica en les pàgines de la Bíblia:

1 En moltes ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; 2 però ara, en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, per mitjà del qual ja havia creat el món i a qui ha constituït hereu de tot. 3 Ell és esplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, ell sosté l'univers amb el poder de la seva paraula i ara, acabada l'obra de purificació dels pecats, s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina. (Hebreus 1,1-3).

Déu, que ha creat el món i que ens dóna la vida i que per damunt de tot ens estima sense parar, «ens ha parlat», i les cristianes i els cristians reconeixem que la seves paraules es troben en els llibres de la Bíblia.

Però, què és la Bíblia?

1. La Bíblia és una biblioteca: la biblioteca antiga del poble d'Israel i la biblioteca de les primeres comunitats cristianes. Va ser escrita al llarg de més de mil anys, en tres llengües antigues – l'hebreu, l'arameu i el grec – i conté la història de Déu que es dóna a conèixer a persones – dones i homes – que eren com nosaltres, amb les mateixes alegries i esperances, i també amb les mateixes pors i neguits, i que van posar per escrit la història de les seves trobades amb Déu.

Les cristianes i cristians, quan ens trobem en les nostres celebracions per donar culte al nostre Déu sempre proclamem diversos fragments de la Bíblia. Quan n'acabem la lectura diem «Paraula de Déu». Amb això volem dir, tal com diu el llibre dels Salms, que: *La teva paraula fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí.* (Salm 119,105).

Quan en una celebració o en la nostra pregària personal i familiar llegim la Bíblia i en fem pregària, aleshores en les paraules d'aquests llibres antics, no hi llegim sols les paraules d'unes persones que fa molt anys van sentir que Déu era present en les seves vides i que els parlava, sinó que hi sentim la mateixa veu de Déu. És per aquesta raó que les cristianes i cristians estimem tant la Bíblia, perquè allí creiem que hi ha «la nostra vida». El llibre del Deuteronomi ho diu d'una manera molt seriosa:

-Guardeu bé en els vostres cors totes les paraules que avui he pres com a testimoni contra vosaltres. Ordeneu als vostres fills que mirin de posar en pràctica totes les paraules d'aquesta Llei. 47 No són paraules

buides, són la vostra vida: gràcies a elles viureu molts anys en el país que posseireu, un cop passat el Jordà. (Deuteronomi 32,46).

Un altre llibre del Nou Testament, la carta als Hebreus, ens diu l'estimació que l'Església, que és la comunitat de totes les persones creients en el Senyor Jesús ressuscitat, ha tingut sempre per la Bíblia, Paraula de Déu:

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos; discerneix les intencions i els pensaments del cor. (Hebreus 4,12).

2. La Bíblia és una gran història d'amor

La Bíblia és la història del gran amor de Déu envers totes les dones i els homes de tots els temps i de tots els països de la terra. És una història que ens mostra qui és el nostre Déu, que és una pare i una mare que ens estima apassionadament, i en les històries, poesies i pregàries de la Bíblia també hi aprenem qui som les persones i com som. Hi aprenem que malgrat que Déu sempre ens estima tant, nosaltres, molt sovint preferim de deixar-lo trist i apenat en lloc de correspondre al gran amor que ens té.

Si volem saber qui és el nostre Déu, el Déu que, com que ens estima tant, se'ns ha donat a conèixer en la Bíblia, hem de llegir amb molta atenció aquesta història que ens narra l'evangelista Lluç:

-Un home tenia dos fills. 12 Un dia, el més jove digué al pare:

»-Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca.

»Ell els va repartir els béns. 13 Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà.

»Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. 14 Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. 15 Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. 16 Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. 17 Llavors reflexionà i es digué: "Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! 18 Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. 19 Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers." 20 I se n'anà a trobar el seu pare.

»Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. 21 El fill li digué:

»-Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

22 »Però el pare digué als seus criats:

»-De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, 23 porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i

celebrem-ho, 24 perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

»I es posaren a celebrar-ho.

25 »Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls 26 i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. 27 Ell li digué:

»-El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

28 »El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. 29 Però ell li respongué:

»-Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. 30 En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

31 »El pare li contestà:

»-Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. 32 Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat. (Lluc 15,11-32).

Jesús ens ensenya que Déu, el seu pare i el nostre pare, és com el pare d'aquesta paràbola que ens ha explicat.

3. En la Bíblia hi trobem una persona

En les pàgines de la Bíblia hi trobarem moltíssimes coses que ens aniran fent conèixer qui és Déu: Déu és un pare i una mare amorós que vol que nosaltres, els seus fills, el coneguem i siguem feliços, perquè Déu és amor i felicitat. La salvació que Déu ens dona és participar de la vida i de l'amor de Déu. La Bíblia ens ensenya que per a conèixer qui és Déu hem de voler ser com aquell home que es deia Zaqueu:

1 Jesús va entrar a Jericó i travessava la ciutat. 2 Hi havia un home que es deia Zaqueu, cap de publicans. Era un home ric. 3 Zaqueu buscava de veure qui era Jesús, però la gentada li ho impedia, perquè era petit d'estatura. 4 Llavors s'avançà corrent i es va enfilà dalt d'un sicòmor per poder veure Jesús, que havia de passar per allí. 5 Quan Jesús va arribar en aquell indret, alçà els ulls i li digué:

-Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teva.

6 Ell baixà de pressa i el va acollir amb alegria. 7 Tots els qui ho van veure murmuraven contra Jesús i deien:

-Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador!

8 Però Zaqueu, dret davant el Senyor, li digué:

-Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigit més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més.

9 Jesús li digué:

1 Jesús va entrar a Jericó i travessava la ciutat. 2 Hi havia un home que es deia Zaqueu, cap de publicans. Era un home ric. 3 Zaqueu buscava de veure qui era Jesús, però la gentada li ho impedia, perquè era petit d'estatura. 4 Llavors s'avançà corrent i es va enfilem dalt d'un sicòmor per poder veure Jesús, que havia de passar per allí. 5 Quan Jesús va arribar en aquell indret, alçà els ulls i li digué:

-Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teva.

6 Ell baixà de pressa i el va acollir amb alegria. 7 Tots els qui ho van veure murmuraven contra Jesús i deien:

-Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador!

8 Però Zaqueu, dret davant el Senyor, li digué:

-Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigít més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més.

9 Jesús li digué:

-Avui ha entrat la salvació en aquesta casa; perquè també aquest home és fill d'Abraham. 10 El Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia perdut.; perquè també aquest home és fill d'Abraham. 10 El Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia perdut. (Lluc 19,1-10).

Zaqueu ha tingut la gran sort de trobar Jesús i de convidar-lo a viure a casa seva; i Jesús ens diu que: -Avui ha entrat la salvació en aquesta casa (verset 9). Nosaltres quedem una mica sorpresos: però, què és la salvació? Si hem llegit atentament ens hem adonat que en aquella casa sols hi ha entrat una persona, Jesús; aleshores, com és que Jesús diu que allí hi ha entrat la salvació?

La resposta, ja ho podeu suposar, és molt fàcil: és que la salvació no és pas cap cosa, sinó que és una persona: Jesús mateix. Una persona que és home i que és Déu; una persona que, com va fer Zaqueu, podem convidar a quedar-se a viure sempre amb nosaltres.

En les pàgines de la Bíblia anirem coneixent qui és Déu, que ens estima tant que va voler que el seu fill únic, Jesús, es fes un de nosaltres perquè ens donés a conèixer qui és el nostre Déu, pare de Jesús i pare nostre.

Pregària

El Salm 23 és una de les pregàries més belles de la Bíblia. Aquí diem al Senyor que ell sempre és vora nostre, que sempre és amb amb nosaltres perquè ens estima.

<p>El Senyor és el meu pastor: no em manca res. 2 Em fa descansar en prats deliciosos,</p>
--

3 em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna.
Em guia per camins segurs,
per amor del seu nom;

4 ni que passi per la vall tenebrosa,
no tinc por de cap mal.
Tu, Senyor, ets vora meu:
la teva vara i el teu bastó
em donen confiança.

5 Davant meu pares taula tu mateix
enfront dels enemics;
m'has ungit el cap amb perfums,
omples a vessar la meva copa.

6 Ben cert, tota la vida m'acompanyen
la teva bondat i el teu amor.
I viuré anys i més anys
a la casa del Senyor.

Segona trobada:

La creació i l'allunyament: Gènesi 1-3

1. Coses importants

Hi ha moltes coses que no es veuen i són importantíssimes, fonamentals per a poder viure. Una d'aquestes és l'amor amb què ens estimen els nostres pares; però encara és més important l'amor amb què ens estima Déu.

En la nostra vida i en el nostre món hi ha, a més d'aquestes realitats que no es veuen, moltes, moltíssimes coses i persones que sí que es veuen. Qui és que les ha fetes?

Mirem què ens diu el llibre dels Salms:

- 4 *Quan miro el cel que han creat les teves mans,
la lluna i els estels que hi has posat,*
- 5 *jo dic: «Què és l'home, perquè te'n recordis?
Què és un mortal, perquè el tinguis present?»*
- 6 *Gairebé n'has fet un déu,
l'has coronat de glòria i dignitat,*
- 7 *l'has fet rei de les coses creades,
tot ho has posat sota els seus peus:*
- 8 *ramades de vedells i d'ovelles,
fins i tot els animals feréstecs,*
- 9 *l'ocell que va pel cel i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans.*
- 10 *Senyor, sobirà nostre,
que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!*
(Salm 8,4-10).

2. La creació

La Bíblia és un llibre de *lloances* i no un llibre de ciències naturals. Això vol dir que en la Bíblia no hi hem de cercar lliçons de ciències; això és feina dels científics. La Bíblia ens vol ensenyar a lloar Déu. Lloar és proclamar la glòria del nostre Déu i Senyor.

Les persones que van escriure la Bíblia es van preguntar entusiasmat: per què podem lloar Déu? I van respondre, en la primera pàgina del primer llibre de la Bíblia, que és el Gènesi: Perquè Déu ha creat totes les coses que existeixen.

Si llegim amb atenció el primer capítol de llibre del Gènesi i els primers versos del capítol segon veurem que les persones que van escriure aquesta gran lloança al nostre Déu han organitzat totes les coses bones, per les quals podem lloar Déu, en el marc dels dies d'una setmana. Mirem com ha han fet:

Primer dia: LLUM (dia/nit)

Segon dia:	SEPARACIÓ (aigües inferiors/superiors)
Tercer dia:	a) TERRA SECA (terra/mars) b) PLANTES
Quart dia:	LLUMENERS DEL CEL
Cinquè dia:	PEIXOS / OCELLS
Sisè dia:	a) ANIMALS b) HUMANS

Els humans, l'home i la dona, són la realitat més important perquè són *creats a imatge de Déu*. La dona i l'home són l'obra mestra de la creació. Fixem-nos bé que només aquí, en l'obra de la creació el text ens diu que: *Déu veié que tot el que havia fet era molt bo*. (Gènesi 1,31).

Setè dia:	EL SENYOR VA REPOSAR
-----------	----------------------

Per a què serveix el diumenge: per a reposar, per a donar gràcies a Déu per tot l'amor amb què ens estima, pel món que ens ha creat, per la vida que ens ha donat i perquè ha volgut que el coneguéssim.

3. L'alunyament

Les persones que van escriure la Bíblia saben que Déu té un projecte per a la seva obra mestra, que són les persones que ha creat. És un projecte de felicitat i comunió:

20 L'home donà un nom a cada un dels animals domèstics i feréstecs i a cada un dels ocells; però no va trobar una ajuda que li fes costat.

21 Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, prengué una de les seves costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. 22 De la costella que havia pres a l'home, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home.

23 L'home exclamà:

-Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn! El seu nom serà "dona", perquè ha estat presa de l'home. 24 Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i des d'aquest moment formen una sola carn. (Gènesi 2,20-24).

Aquest era el projecte de Déu, però el projecte de les persones ha estat un altre. Els autors del llibre del Gènesi, que saben molt bé que els humans vivim lluny de Déu – i viure lluny de Déu és el pecat – van narrar una història per a explicar l'origen del pecat. Aquesta història la troben en el capítol tercer del llibre del Gènesi; és una història semblant a les històries que explica Jesús per dir què és el Regne de Déu i qui és Déu (recordeu la paràbola de l'evangeli segons Lluc 15,11-32). En aquesta història hi trobem Adam, que és l'ésser humà, tota la humanitat; Eva, la Vivent (Gènesi 3,20), que és una persona amb qui compartir la vida. Eva, l'esposa, és una persona al mateix temps diferent i semblant d'Adam,

l'espòs (Gènesi 2,18.20). En la història de Gènesi 3 hi ha «l'arbre de la vida», que és una forma de manifestar que Déu està a favor de la vida; hi ha també un altre arbre, «l'arbre del coneixement del bé i del mal», que indica el desig dels humans de determinar per ells mateixos, sense Déu, què és el bé i el mal. Els humans som limitats i sense Déu no podem pas determinar què és el bé i què és el mal; necessitem de la Paraula de Déu, que ens porta la vida:

15 *»Avui et proposo d'escollir entre la vida i la mort, entre la felicitat i la desgràcia. 16 Avui et manó que estimis el Senyor, el teu Déu, que segueixis els seus camins i compleixis els seus manaments, els seus decrets i les seves prescripcions. Si ho fas així, viuràs, seràs nombrós, i el Senyor, el teu Déu, et beneirà en el país on ara entraràs per prendre'n possessió. 17 Però si el teu cor s'allunya d'ell, si no l'obeeixes i et deixes arrossegar a donar culte a altres déus i a adorar-los, 18 avui t'anuncio que aneu de cert a la perdició, que no viureu gaires anys a la terra on ara, un cop passat el Jordà, entrareu per prendre'n possessió.*

19 *»Avui prenc el cel i la terra com a testimonis contra vosaltres: et proposo d'escollir entre la vida i la mort, entre la benedicció i la maledicció. Tu escull la vida i viuràs, tu i la teva descendència. 20 Estima el Senyor, el teu Déu, obeeix-lo i sigues-li fidel: en ell trobaràs la vida, i el Senyor et concedirà molts anys per a poder habitar en aquest país que ell havia promès als teus pares, a Abraham, a Isaac i a Jacob. (Deuteronomi 30,15-20).*

En la història que ens explica Gènesi 3 hi apareix la serp, que és un animal (criatura de Déu), però misteriós, perquè ataca a traïció i porta la mort. Serveix per a explicar que els humans ens estimem més abandonar Déu per seguir altres crides i altres desitjos. El projecte dels humans és molt trist, perquè ens allunya de Déu, que és la nostra felicitat:

16 *Després digué a la dona:*

-Et faré patir les grans fatigues de l'embaràs i donaràs a llum enmig de dolors. Desitjaràs el teu home, i ell et voldrà dominar.

17 *Després va dir a l'home:*

-Ja que t'has escoltat la teva dona i has menjat el fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit, la terra serà maleïda per culpa teva: tota la vida passaràs fatigues per treure'n l'aliment. 18 La terra et produirà cards i espines, i t'hauràs d'alimentar d'allò que donin els camps. 19 Et guanyaràs el pa amb la suor del teu front fins que tornis a la terra d'on vas ser tret: perquè ets pols, i a la pols tornaràs.

20 *L'home va donar a la seva dona el nom d'Eva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.*

21 *Llavors el Senyor-Déu va fer túniques de pell i va vestir l'home i la dona.*

22 *Després el Senyor-Déu digué:*

-L'home s'ha tornat com un de nosaltres: ja coneix el bé i el mal! I si ara agafa el fruit de l'arbre de la vida, el cull i en menja, viurà per sempre!

23 *Llavors el Senyor-Déu va expulsar l'home del jardí de l'Edèn, perquè treballés la terra d'on havia estat tret. (Gènesi 3,16-23).*

4. El projecte de Déu

Els humans ens hem estimat més abandonar Déu per seguir altres crides; el resultat és el pecat, que és la ruptura de la felicitat i del projecte de Déu; però com que Déu estima tant, perquè ell és Amor, farà un nou projecte per retornar les dones i els homes a ell. Aquest projecte es realitzarà a través del seu fill Jesús. Jesús és el nou Adam:

12 *Per obra d'un sol home va entrar el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort; i així la mort s'ha estès a tots els homes, ja que tots han pecat.*

15 *Però el do no té comparació amb la falta, perquè si tants han mort per la falta d'un de sol, molt més abundantament s'ha estès sobre tots la gràcia de Déu i el do de la gràcia que ve per un sol home, Jesucrist. (Romans 5, 12.15).*

Jesús porta la dona i l'home al projecte inicial de Déu sobre la seva unió:

3 *Aleshores se li van atansar uns fariseus i, per posar-lo a prova, li preguntaren:*

-¿És permès a un home de divorciar-se de la seva dona per qualsevol motiu?

4 *Jesús els va dir:*

-¿No heu llegit en l'Escriptura que el Creador, des del principi, els va fer home i dona?

5 *I digué encara:*

-Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. 6 Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn. Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi. (Mateu 19,3-6).

A través del miracles de Jesús, Déu restaura la creació fracturada:

1 *Jesús, tot passant, veié un home que era cec de naixement. 2 Els seus deixebles li van preguntar:*

-Rabí, qui va pecar perquè nasqués cec: ell o els seus pares?

3 *Jesús respongué:*

-No ha estat per cap pecat, ni d'ell ni dels seus pares, sinó perquè es manifestin en ell les obres de Déu. 4 Mentre és de dia, nosaltres

hem de fer les obres del qui m'ha enviat: però ara s'acosta la nit, quan ningú no pot treballar. 5 Mentre sóc al món, sóc la llum del món.

6 Dit això, escopí a terra, va fer fang amb la saliva, el va estendre sobre els ulls del cec 7 i li digué:

-Vés a rentar-te a la piscina de Siloè -que vol dir «enviat».

Ell hi va anar, s'hi rentà i tornà veient-hi. (Joan 9,1-7)

Pregària

Hem explicat que la gran pàgina de la creació de Gènesi 1 és una gran lloança a Déu. El Salm 148,5-12 ens parla també de la creació en forma de pregària i de lloança:

5	Que tots lloïn el nom del Senyor: a una ordre d'ell, tots foren creats.
6	Els donà solidesa perpètua, els imposà lleis que no traspassaran.
7	Lloeu el Senyor des de la terra, monstres marins i tots els oceans,
8	llamps i pedra, neu i boira, huracans, que compliu les seves ordres,
9	muntanyes i tots els turons, arbres fruiters i tots els cedres,
10	feres i animals domèstics, rèptils i ocells alats,
11	pobles i reis de la terra, poderosos i jutges del món,
12	infants i vells, joves i noies.

Tercera trobada: Abraham

1. D'Adam a Abraham

El llibre del Gènesi ens explica moltes altres històries després de la història del pecat d'Adam. Recordem que Adam és la persona humana, i que, per tant, tots som Adam. El pecat és viure lluny de Déu que ens estima tant.

Quan les persones vivim lluny de Déu la vida de germans, tal com Déu la vol, ja no és possible. Cal que llegim la història d'aquells dos germans – Caïn i Abel – que trobem en Gènesi 4,1-15. Aquesta història ens ensenya que cada persona és un germà. Recordem què diu Déu a Caïn:

-On és el teu germà Abel? (Gènesi 4,9). La Paraula de Déu ens ensenya que sense Déu els humans ja no podem viure com a germans ni ser feliços.

Tot seguit, en el llibre del Gènesi hi trobem la història de Noè. És un text llarg i molt famós que narra un nou començament en la història de la humanitat destruïda pel mal i pel pecat. En podem llegir els fragments de Gènesi 6,9-21; 8,1-3.6-12 i 9,8-17. La història de Noè ens mostra que Déu, que ha salvat Noè de les aigües, sempre és el primer d'estimar-nos:

8 *Després Déu va dir a Noè i als seus fills:*

9 *-Mireu, jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents 10 i amb tots els éssers vius que us envolten: els ocells, els animals feréstecs i domèstics que han sortit de l'arca, en una paraula, amb tots els éssers vius de la terra. 11 Faig amb vosaltres aquesta aliança: les aigües del diluvi no tornaran mai més a exterminar ningú, cap més diluvi no devastarà la terra.*

12 *I Déu va afegir:*

-El signe de l'aliança que faig amb vosaltres i amb tots els éssers vius que us envolten, per totes les generacions i per sempre, és aquest: 13 posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança amb la terra. 14 Quan jo cobreixi de núvols la terra i entre els núvols aparegui el meu arc, 15 recordaré l'aliança que he fet amb vosaltres i amb tots els éssers vius, i les aigües del diluvi no tornaran a destruir ningú. 16 Sortirà l'arc en els núvols i, en veure'l, recordaré l'aliança perpètua, la meua aliança, la que hi ha entre Déu i tots els vivents, tots els qui viuen a la terra. (Gènesi 9,8-16).

2. El gran viatge d'Abraham

El llibre del Gènesi fins aquí ens ha estat explicant unes narracions que ens expliquen quina és la situació de les persones quan vivim en el pecat, lluny de l'amor de Déu que ens ha creat i que ens estima sense límits. A partir del capítol 12 fem coneixença amb una persona que ja no és

una imatge de les persones que Déu ha creat, com fins ara, sinó que és una persona concreta com nosaltres mateixos. És Abraham.

Abraham era un nòmada que vivia a les llunyanes terres de Mesopotàmia, fa molts segles. Aquest home un dia va sentir una veu misteriosa que el cridava pel seu nom:

1 El Senyor va dir a Abram:

-Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. 2 Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció. 3 Beneiré els qui et beneixin, però als qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran del teu nom per a beneir-se.

4 Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit, i Lot se n'anà amb ell. Quan Abram va sortir d'Haran tenia setanta-cinc anys. 5 Abram es va endur la seva muller Sarai, el seu nebot Lot, tots els béns que posseïa i tots els servidors que havia adquirit a Haran. Van sortir d'allà per anar al país de Canaan. (Gènesi 12,1-5)

Amb la història d'Abraham la Bíblia ens fa entrar dins el gran projecte que Déu tenia pensat per a la humanitat. És una gran història que té com a protagonistes dones i homes –que eren com nosaltres– que van viure en un temps passat, i que –també com nosaltres– van sentir la crida de Déu, enmig de la vida de cada dia, i van seguir-la. Abraham és el pare de totes les dones i homes que han cregut en Déu. Abraham és el nostre pare en la fe, perquè ell va ser el primer home que va ser cridat per Déu i que va respondre a aquesta crida.

La fe és un do de Déu que ens permet d'escoltar les crides que Déu ens fa i respondre-hi amb alegria, com va fer Abraham. La fe ens fa ser persones fermes, sòlides, perquè l'amor de Déu és molt poderós.

El pla de Déu consisteix a escollir-se un poble que serà testimoni del seu amor envers tota la humanitat. Déu anirà revelant-se –donant-se a conèixer a aquest poble– i els farà saber que ell, el Senyor, vol tornar a viure ben a prop de les persones que ha creat i que l'havien abandonat.

3. La història de la fe d'Abraham

La fe és una aventura apassionant, com el gran viatge d'Abraham des de la seva pàtria, a Mesopotàmia, fins al país de Canaan, la nova pàtria que Déu tenia pensada per a ell i per al poble que havia de néixer de la seva descendència. Però la fe és una aventura que també té molt de risc, perquè és posar-se en camí per seguir la crida de Déu, que de vegades, potser no serà pas del tot fàcil; però tots sabem que només són apassionants els viatges que tenen un destí meravellós. Déu mateix és el destí del gran viatge de la fe.

Abraham ja era un home molt gran d'edat i ell i la seva esposa no podien tenir fills. Un vespre Abraham estava trist i el Senyor Déu li va dir:

Després d'aquests fets, el Senyor va comunicar la seva paraula a Abram en una visió. Li va dir:

-No tinguis por, Abram! Jo sóc l'escut que et protegeix. La teva recompensa serà molt gran.

2 *Abram li respongué:*

-Senyor, Déu sobirà, què em pots donar? Jo me'n vaig sense fills, i l'hereu de casa meva haurà de ser Elièzer de Damasc.

3 *I afegí:*

-No m'has donat descendència, i el meu hereu haurà de ser un dels meus servidors.

4 *Llavors el Senyor li va comunicar la seva paraula i li respongué:*

-No serà aquest, el teu hereu; serà un fill que naixerà de tu.

5 *Després el Senyor va fer sortir Abram fora de la tenda i li digué:*

-Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar. Doncs així serà la teva descendència.

6 *Abram va creure en el Senyor, i el Senyor li ho comptà com a justícia. (Gènesi 15,1-6).*

Abraham creu en Déu, encara que li sembla que el que Déu li promet no és possible; però la promesa de Déu es va complir – perquè Déu sempre compleix les seves promeses– i va néixer el seu fill, Isaac, que seria l'hereu de la promesa de Déu.

La fe és el fonament de les nostres vides. Jesús explica una paràbola meravellosa:

24 *»Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. 25 Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca. 26 En canvi, tothom qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s'assembla a un home sense seny que va construir la seva casa damunt de sorra. 27 Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, i la casa es va ensorrar: la seva ruïna fou completa. (Mateu 7,24-27)*

Les persones de fe – que ens fiem de Déu– com Abraham se'n va fiar ens assemblem a aquell home que va fonamentar la seva casa damunt la roca. Els salmistes ens ensenyen, que l'única roca sòlida de les nostres vides és Déu mateix:

*Només ell és la roca que em salva,
el castell on em trobo segur. (Sl 62,3).*

Pregària

El Salm 105 és una bella pregària que lloa el Senyor que va voler escollir Abraham, el nostre pare en la fe, i ens convida a «buscar sempre la seva presència».

1	Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, feu conèixer entre els pobles les seves gestes.
2	Canteu-li al so de les cítares, feu l'elogi de les seves meravelles.
3	Glorieu-vos del seu nom, que és sant, alegreu-vos de cor, els qui cerqueu el Senyor.
4	Cerqueu el Senyor, penseu en el seu poder, busqueu sempre la seva presència.
5	Recordeu les meravelles que ell obrà, els seus prodigis i els seus designis,
6	vosaltres, fills d'Abraham, el seu servent, fills de Jacob, els seus elegits:
7	ell, el Senyor, és el nostre Déu, que imposa el seu disseny per tota la terra.
8	Recorda sempre l'aliança, la promesa feta per a mil generacions,
9	l'aliança pactada amb Abraham, el jurament fet a Isaac
10	i confirmat a Jacob com un decret, a Israel en aliança perpètua:
11	«Et donaré el país de Canaan i serà la vostra possessió.»

Quarta trobada: Moisès i l'èxode

1. D'Abraham a Moisès

Déu havia dit a Abraham: *-Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar. Doncs així serà la teva descendència.* (Gènesi 15,5). I la promesa del Senyor es va complir. Abraham i Sara, la seva esposa, van tenir un fill: Isaac. Llegiu la bella història que trobem en Gènesi 18,1-15 i el seu final feliç en Gènesi 21,1-7.

Isaac es casà amb Rebeca. El capítol 24 del llibre del Gènesi ens explica la bella història del casament del fill d'Abraham. Van tenir dos fills: Jacob i Esaú. Eren bessons, però Jacob va néixer després d'Esaú, per tant, li hauria tocat a Esaú heretar les promeses que Déu havia fet Abraham; però Déu té altres maneres de fer les coses, diferents de les de les persones, i l'hereu de les promeses va ser Jacob. Llegiu les narracions de Gènesi 25,19-33 i Gènesi 27,1-46 i veureu que Jacob – que era una mica trampós – va ser l'hereu de les promeses, que havien de portar a la plenitud el pla de Déu.

Jacob es casà amb Lia i amb Raquel i van tenir dotze fills:

Els fills de Jacob van ser dotze. 23 Fills de Lia: Rubèn, primogènit de Jacob, Simeó, Leví, Judà, Issacar i Zabuló. 24 Fills de Raquel: Josep i Benjamí. 25 Fills de Bilhà, la serventa de Raquel: Dan i Neftalí. 26 Fills de Zilpà, la serventa de Lia: Gad i Aser. (Gènesi 35,23-26).

2. L'opressió d'Egipte

Un dels fills de Jacob, Josep, que per enveja dels seus germans havia estat venut com a esclau a Egipte, va arribar a ser primer ministre del país del Nil. En un temps de fam, els germans de Jacob van anar a Egipte a comprar blat. Els germans no van reconèixer Josep, però Josep sí que els va saber qui eren. Després de posar-los a prova, Josep els va perdonar i va voler que el seu pare Jacob anés a Egipte. Els fills de Jacob, anomenat també Israel, van establir-se a Egipte i allí van formar un gran poble.

Al cap d'uns anys, quan el poble d'Israel ja era molt nombrós a Egipte, van passar els fets que ens explica el llibre de l'Èxode:

8 *Un nou rei, que no havia conegut Josep, va pujar al tron d'Egipte, 9 i digué al seu poble:*

-Aquests israelites són un poble massa nombrós, més fort que nosaltres. 10 Actuem amb habilitat. Si anessin multiplicant-se, el dia que hi hagués guerra s'aliarien amb els nostres enemics per combatre contra nosaltres, i se n'anirien d'aquest país.

11 *Llavors els van imposar uns encarregats per oprimir-los amb treballs feixucs; així van construir per al faraó les ciutats*

d'aprovisionament de Pitom i Ramsès. 12 Però, com més els oprimien, més augmentaven i es multiplicaven, i els egipcis els veien com una amenaça. 13 Per això van esclavitzar els israelites amb duresa 14 i els amargaren la vida amb treballs pesats: preparar l'argila, fer maons i ocupar-se de totes les feines del camp. Amb tot això els esclavitzaven durament.

15 Hi havia dues llevadores hebrees que es deien Xifrà i Puà. El rei d'Egipte els digué:

16 -Quan ajudeu les dones hebrees en el part, si veieu que neix un nen, mateu-lo; si és una nena, deixeu-la viure.

17 Però les llevadores temien Déu i no complien les ordres del rei d'Egipte, sinó que deixaven viure els nens. (Èxode 1,8-17).

Aleshores, d'una família d'israelites va néixer un infant que es va dir Moisès. Aquesta és la història del naixement de Moisès:

1 Un home de la família de Leví es va casar amb una dona de la mateixa família. 2 La dona va tenir un fill. Veient que l'infant era bonic, el va amagar durant tres mesos. 3 Quan ja no el va poder amagar més temps, prengué una cistella de papir, la va untar amb betum i pega, va posar-hi l'infant i la deixà entre els joncs a la vora del Nil. 4 La germana del nen vigilava de lluny estant per veure què li passaria.

5 La filla del faraó va baixar a banyar-se al Nil, mentre les seves serventes es passejaven per la vora del riu. Ella veié la cistella enmig dels joncs i manà que una de les serventes anés a agafar-la. 6 La va obrir i veié un nen que plorava. Se'n va compadir i digué:

-És un infant hebreu.

7 Llavors la germana del nen digué a la filla del faraó:

-Vols que et vagi a buscar una dida hebrea perquè te'l criï?

8 Ella li respongué:

-Vés-hi.

Ella anà a cridar la mare de l'infant. 9 La filla del faraó li va dir:

-Pren aquest infant i cria-me'l. Jo t'ho pagaré.

La dona se'l va endur i el va criar.

10 Quan el nen va ser gran, la mare el va dur a la filla del faraó, que l'adoptà com a fill i li posà el nom de Moisès, perquè va dir: «L'he tret de l'aigua.»

11 Moisès es va fer gran. Un dia va sortir a veure els seus germans hebreus i s'adonà dels treballs forçats que els imposaven. Tot passant va trobar un egipci que pegava a un dels seus germans. 12 Va mirar a banda i banda i, veient que no hi havia ningú, va matar l'egipci i l'enterrà a la sorra. (Èxode 2,1-12).

Després d'aquests fets, Moisès va fugir cap al desert de Madian, al nord-est de la península del Sinaí, i allí va posar-se a fer de pastor.

3. El Déu de la llibertat

Aleshores Déu, que escolta sempre els qui se li adrecen, decidirà d'intervenir en la vida de Moisès i en la d'aquells esclaus descendents d'Abraham, amb el qual el Senyor havia fet un pacte o aliança. El nostre Déu – que és el Déu que es va donar a conèixer a Abraham i a Moisès – vol la llibertat i la felicitat de totes les persones:

1 Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Un dia, mentre guiava el ramat desert enllà, va arribar a l'Horeb, la muntanya de Déu. 2 Allí se li va aparèixer l'àngel del Senyor en una flama enmig d'una bardissa. Moisès va mirar i veié que la bardissa cremava però no es consumia. 3 I es va dir: «M'atansaré a contemplar aquest espectacle extraordinari: què ho fa que la bardissa no es consumeixi?»

4 Quan el Senyor va veure que Moisès s'atansava per mirar, el cridà de la bardissa estant:

-Moisès, Moisès!

Ell respongué:

-Sóc aquí.

5 Déu li digué:

-No t'acostis. Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat.

6 I va afegir:

-Jo sóc el Déu del teu pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob.

Moisès es va tapar la cara perquè tenia por de mirar Déu. 7 El Senyor li digué:

-He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; 8 per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel: el país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus. 9 El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. 10 Ara, doncs, jo t'envio al faraó; vés-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble. (Èxode 3,1-10).

Moisès va complir immediatament la missió que el Senyor li havia confiat. Va deixar la feina de pastor i anà a trobar el faraó, el rei d'Egipte. El rei es negà a donar la llibertat als seus esclaus israelites. Aleshores el Senyor, per mitjà de Moisès, va intervenir a través de grans prodigis: les plagues d'Egipte.

Aquests prodigis són deu: (1) l'aigua transformada en sang, (2) les granotes, (3) els mosquits, (4) els tàvecs, (5) la pesta, (6) les úlceres, (7) la pedregada, (8) les llagostes, (9) la tenebra i (10) la mort dels primogènits dels egipcis. Aquestes plagues són una mostra de l'amor de Déu que

intervé a favor del poble dels descendents d'Abraham a fi de donar-los la llibertat. Déu vol un poble que sigui lliure perquè només es pot ser feliç i estimar si s'és lliure.

Pregària

El salm 114 és una pregària que parla dels fets de l'alliberament d'Egipte. El nostre Déu sempre és un Déu que allibera i salva, de tots els esclavatges que ens impedeixen de ser feliços.

1	Quan els fills d'Israel sortiren d'Egipte, la casa de Jacob, d'aquell poble estranger,
2	la terra de Judà fou el seu santuari, el país d'Israel, la seva heretat.
3	El mar, en veure'ls, va fugir i el Jordà se'n tornà riu amunt;
4	les muntanyes saltaren com anyells, i els turons, com petits de la ramada.
5	Què tenies, mar, que vas fugir, i tu, Jordà, per a tornar riu amunt?
6	Per què saltàveu, muntanyes, com anyells, i els turons, com petits de la ramada?
7	Estremeix-te, terra, davant el Senyor, davant el Déu de Jacob,
8	que converteix les roques en estanys, la pedra dura en dolls d'aigua viva.

Cinquena trobada: La celebració de la Pasqua, el pas del mar Roig i els manaments

1. La Pasqua

El Senyor ha promès la salvació al seu poble esclau a Egipte. Moisès és el cap que el Senyor ha escollit perquè faci sortir el poble d'Israel d'Egipte. La Pasqua és la gran festa de la llibertat. Els israelites, el vespre abans de sortir d'Egipte es van reunir per famílies i van fer un sopar amb pa àzim, perquè amb les presses de preparar la fugida la pasta no havia tingut temps de llevar i van menjar un anyell o un cabrit.

Què significa la Pasqua? El llibre de l'Èxode ens ho explica: *Aquell dia donaràs al teu fill aquesta explicació: "Això recorda el que el Senyor va fer per mi quan vaig sortir d'Egipte."* (Èxode 13,8). I el llibre del Deuteronomi hi afegeix: 20 *»Quan el dia de demà el teu fill et preguntí: "Què volen dir aquestes normes, aquests decrets i aquestes prescripcions que el Senyor, el nostre Déu, us ha manat?", 21 tu li respondràs: "Érem esclaus del faraó a Egipte i amb mà forta el Senyor ens va fer sortir d'aquell país. 22 Nosaltres mateixos vam veure els senyals i prodigis grandiosos i terribles que el Senyor envià contra Egipte, contra el faraó i tota la seva família. 23 I a nosaltres ens va fer sortir d'Egipte per conduir-nos al país que ara ens dóna i que ja havia promès als nostres pares.* (Deuteronomi 6,20-23).

2. L'Èxode

L'Èxode és la gran intervenció de Déu en la història del poble que ell mateix s'ha volgut escollir a fi de portar a terme el gran pla de salvació per a tota la humanitat que s'havia proposat. L'Èxode és la sortida d'Egipte – el lloc de l'esclavatge – i el camí vers la terra de la llibertat, el país de Canaan, que Déu ja havia promès a Abraham.

El poble d'esclaus presidit per Moisès en la seva fugida es troba amb les aigües d'una zona de llacs situats en el lloc on ara hi ha el canal de Suez. Els soldats egipcis els persegueixen i l'aigua no els deixa passar. Fracassarà el pla de Déu?

Mireu com ens ho explica el llibre de l'Èxode:

21 *Moisès va estendre la mà cap al mar, i el Senyor, amb un vent fortíssim de llevant que durà tota la nit, va fer retirar el mar i el deixà eixut. Les aigües es van partir, 22 i els israelites van passar a peu eixut pel mig del mar, mentre les aigües els feien de muralla a dreta i a esquerra. 23 Els egipcis els van perseguir i van penetrar darrere d'ells al mig del mar, amb tots els cavalls del faraó, els seus carros i els seus guerrers.*

24 *A la matinada, el Senyor, des de la columna de foc i de núvol, va posar la mirada sobre la formació dels egipcis i va semblar-hi la*

confusió: 25 encallà les rodes dels carros i feia que els costés molt d'avançar.

Els egipcis van exclamar:

-Fugim dels israelites! El Senyor lluita a favor d'ells contra Egipte!

26 *El Senyor digué a Moisès:*

-Estén la mà cap al mar, i que les aigües tornin sobre els egipcis, els seus carros i els seus guerrers.

27 *Moisès va estendre la mà cap al mar. En fer-se de dia, el mar va tornar al seu lloc, i els egipcis, que fugien, se'l van trobar al davant. El Senyor va precipitar els egipcis al mig del mar. (Ex 14,21-27).*

El poble d'Israel va saber llegir amb els ulls de la fe aquests fets i va veure que allí hi havia la intervenció salvadora de Déu, que volia donar la llibertat al seu poble.

Israel va cantar un cant a Déu, el Déu de la llibertat:

1 *Llavors Moisès, amb els israelites, va entonar aquest càntic en honor del Senyor:*

*Canto al Senyor
per la seva gran victòria;
ha tirat al mar
cavalls i cavallers.*

2 *Del Senyor em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.*

*És el meu Déu, i jo l'he de lloar,
el Déu del meu pare, i jo l'he d'enaltir. (Èxode 15,1-2).*

3. La nova Pasqua i el nou Èxode de Jesús

L'Èxode i la festa de la Pasqua, que en celebrava la memòria, eren la gran intervenció salvadora de Déu en la història del poble d'Israel. Quan els deixebles de Jesús van pensar en el misteri de la mort i la resurrecció del Senyor Jesús van entendre que la mort i la resurrecció de Jesús constituïen la intervenció definitiva de Déu en la història: la mort i la resurrecció del Senyor eren el nou Èxode i la nova Pasqua, que salvaven definitivament tota la humanitat. L'evangeli segons Lluc ens ho diu amb aquestes paraules:

28 *Uns vuit dies després d'haver-los dit tot això, Jesús va prendre amb ell Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. 29 Mentre pregava, l'aspecte de la seva cara va canviar i el seu vestit es tornà d'una blancor esclatant. 30 Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, 31 que es van aparèixer gloriosos i parlaven de la partença de Jesús, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. (Lluc 9,28-31). La partença o èxode de Jesús, sobre la qual Jesús conversava amb Moisès i Elies, és la seva mort, resurrecció i ascensió.*

I en el sopar que Jesús va compartir amb els seus deixebles, abans de la seva passió i mort, ell mateix va dir:

14 Quan va arribar l'hora, Jesús es posà a taula amb els apòstols 15 i els digué:

-Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió! 16 Perquè us asseguro que ja no el menjaré més fins que la Pasqua trobi el seu compliment en el Regne de Déu. (Lluc 22,14-16). La passió, mort i resurrecció de Jesús són la nova Pasqua, el do de l'alliberament de la mort i del pecat, que Déu ha fet de manera definitiva a tota la humanitat.

4. L'Aliança

A partir de l'Èxode, el poble d'Israel començarà, en el desert del Sinaí, una nova etapa de la seva història. Abans eren un grup d'esclaus, ara són un poble: el poble que Déu s'ha escollit.

Israel serà el poble de l'aliança. Una aliança és un pacte. L'aliança que Déu farà amb Israel es resumeix en una fórmula molt senzilla: *Faré de vosaltres el meu poble i jo seré el vostre Déu. (Èxode 6,7).*

Aquesta aliança és una oferta de salvació, de relació amb Déu, que el mateix Déu ofereix:

1 El primer dia del tercer mes després de la sortida d'Egipte, els israelites van arribar al desert del Sinaí. 2 Havien partit de Refidim i, quan van arribar al desert del Sinaí, van plantar el campament. Israel acampà davant la muntanya, 3 i Moisès va pujar cap a Déu. El Senyor el cridà des de la muntanya i li digué:

-Parla al casal de Jacob, comunica això als fills d'Israel: 4 "Vosaltres heu vist com he tractat els egipcis, com us he portat igual que l'àguila porta els aguilons sobre les ales i us he conduït fins a mi. 5 Ara, doncs, si escolteu la meua veu i observeu la meua aliança, sereu la meua heretat preferida entre tots els pobles, ja que tota la terra és meua: 6 sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa." Això és el que has de dir als israelites.

7 Moisès va tornar i convocà els ancians del poble per exposar-los tot el que el Senyor li havia manat que digués. 8 Tot el poble, unànimement, va respondre:

-Complirem tot el que ha dit el Senyor.

Moisès va comunicar al Senyor la resposta del poble. (Èxode 19,1-8).

5. Els manaments

El document de l'aliança o pacte de Déu amb el seu poble són els manaments. Els manaments són la possibilitat de relació constant del les filles i fills de Déu amb el Senyor. Els manaments no són pas una ordre

arbitrària o capriciosa, no. El manament és l'expressió de la paraula viva de Déu. La persona que el compleix vol dir que escolta en un diàleg permanent la veu de Déu.

El llibre de l'Èxode formula d'aquesta manera els manaments de l'aliança que Déu va fer amb el poble d'Israel en el Sinai:

1 Déu va donar al poble d'Israel aquests manaments:

2 -Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir del país d'Egipte, la terra on eres esclau.

3 »No tinguis cap altre déu fora de mi.

4 »No et fabriquis ídols; no et facis cap imatge del que hi ha dalt al cel, aquí baix a la terra o en les aigües d'aquí baix. 5 No els adoris ni els donis culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu-gelós: demano comptes als fills de les culpes dels pares fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen. 6 Però, per als qui m'estimen i guarden els meus preceptes, mantinc el meu amor durant un miler de generacions.

7 »No juris en fals pel nom del Senyor, el teu Déu, perquè jo, el Senyor, no tinc per innocent el qui jura en fals pel meu nom.

8 »Recorda't de consagrar-me el repòs del dissabte. 9 Tens sis dies per a treballar i fer totes les feines que calgui, 10 però el dia setè és el dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No facis cap treball ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu esclau, ni la teva esclava, ni cap dels teus animals, ni l'immigrant que resideix a la teva ciutat. 11 Perquè en sis dies el Senyor va fer el cel, la terra, el mar i tot el que s'hi mou, però el dia setè va reposar: per això el Senyor ha beneït el dissabte i l'ha consagrat.

12 »Honra el pare i la mare. Així tindràs llarga vida en el país que et dona el Senyor, el teu Déu.

13 »No matis.

14 »No cometis adulteri.

15 »No robis.

16 »No acusis ningú falsament.

17 »No desitgis la casa d'un altre. No desitgis la seva dona, ni el seu esclau, ni la seva esclava, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res del que li pertany. (Èxode 20,1-17).

Jesús resumeix aquests manaments d'una manera extraordinària:

34 Quan els fariseus van saber que Jesús havia fet callar els saduceus, es reuniren tots junts, 35 i un d'ells, que era mestre de la Llei, per provar-lo li va fer aquesta pregunta:

36 -Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?

37 Jesús li digué:

-Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament. 38 Aquest manament és el més gran i el primer. 39 El segon li és semblant: Estima els altres com a tu mateix. 40 Tots els

manaments de la Llei i dels Profetes es fonamenten en aquests dos. (Mateu 22,34-40).

Però, què són els manaments? Són un *jo* – Déu – que parla a un tu – aquí pots posar-hi el teu nom – . Els manaments són un do de l'amor personal de Déu. Com que són tan importants, cal que els expliquem una mica.

El primer manament (des del verset 2 fins al 6) és una invitació a conèixer Déu, que és amor, que ens estima de manera apassionada. Massa vegades ens oblidem de Déu i ens preocupem sols per altres coses que passen a ser les més importants de la vida de les persones. Això és el que la Bíblia anomena «els ídols». Quins són aquests ídols moderns, que fan que ens oblidem de Déu? Tothom els coneix: el poder, el diner, el treball inhumà, la diversió... La Paraula de Déu ens recorda que tot això no és res, és un buit immens. Déu ens fa una oferta d'amor sense límits i els qui hem tingut la sort de conèixer-lo no ens podem pas conformar a viure sols per interessos limitats.

El segon manament (verset 7) vol dir que per al poble d'Israel el nom és la mateixa persona. Recordem com Déu mateix es presenta a Moisès:

14 *Llavors Déu digué a Moisès:*

-Jo sóc el qui sóc.

I afegí:

-Digues als israelites: "Jo sóc" m'envia a vosaltres.

15 *Després, Déu va ordenar a Moisès:*

-Digues als israelites: "El Senyor, el Déu dels vostres pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest és el meu nom per sempre més; amb aquest nom m'invocaran totes les generacions. (Èxode 3,14-15). Aquest segon manament, formulat en positiu és la segona petició del parenostre: *Pare nostre del cel, santifica el teu nom* (Mateu 6,9). Aquestes paraules de Jesús de l'evangeli segons Mateu també ens ajuden a comprendre el sentit d'aquest segon manament: *»No tothom qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel.* (Mateu 7,21).

El tercer manament (versos 8-11) és una invitació joiosa a celebrar el dia de festa en honor del Senyor. La festa aguanta tota la setmana (recordem el que diu Gènesi 2,1-4) i ens permet reposar i entrar en comunió amb el nostre Déu, ens permet de participar en l'eucaristia – que vol dir «acció de gràcies» – i és un moment privilegiat per a trobar-nos amb Déu, que és el sentit de totes les nostres vides.

El quart manament (verset 12) estableix com a norma l'amor als pares. L'amor envers els pares – i l'amor els pares per als fills – constitueixen la família, que és l'origen de la vida comunitària; i Déu ens ha creat per a viure en comunitat. L'autor de la carta als cristians de la ciutat d'Efes ho diu de manera molt bella: *I Fills, obeïu els vostres pares,*

com vol el Senyor. És just que ho feu així. 2 El primer manament que va acompanyat d'una promesa és aquest: Honra el pare i la mare; 3 així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra.

4 Pares, no irriteu els vostres fills: eduqueu-los i instruïu-los tal com faria el Senyor. (Efesis 6,1-4).

El cinquè manament (verset 13) estableix el dret a la vida, que és do de Déu. El llibre del Gènesi ho formula de manera ben clara: *El qui vessi la sang d'un home, un altre home vessarà la seva sang, perquè l'home ha estat fet a imatge de Déu. (Gènesi 9,6).* I el llibre del Levític hi afegeix: *17*

»No covis odi contra el teu germà, però corregeix, si cal, el teu proïsme; així no et faràs responsable del seu pecat. 18 No siguis venjatiu ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor. (Levític 19,17-18).

El sisè manament (verset 14) estableix el dret al matrimoni. Déu, que és fidel per sempre, vol que nosaltres també siguem fidels i no vol que les persones casades s'abandonin per anar-se'n amb altres persones.

El setè manament (verset 15) estableix el dret a la llibertat. «Robar» en el llenguatge de la Bíblia volia dir fonamentalment segrestar persones a fi d'esclavitzar-les.

El vuitè manament (verset 16) determina el dret a l'honor, que pot quedar malmès per causa de les mentides pronunciades contra una altra persona.

Els manaments novè i desè (verset 17) defensen del dret de les persones a la propietat. Jesús va més enllà i ens ensenya a ser nets de cor en tota la nostra vida: *»Feliços els nets de cor: ells veuran Déu! (Mt 5,8).*

Els manaments són una oferta de vida i d'amor, envers Déu i envers totes les altres persones, per això han estat sempre tan estimats per tota l'església de Jesucrist.

Pregària

Aquest és un fragment del salm 136. És una pregària que proclama les meravelles del Senyor; entre aquestes destaquen especialment la creació i l'Èxode. Tota la comunitat creient va responent: *Perdura eternament el seu amor. És l'amor de Déu la penyora de la nostra salvació i de la nostra felicitat.*

1	Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo! Perdura eternament el seu amor.
2	Enaltiu el Déu dels déus. Perdura eternament el seu amor.
3	Enaltiu el Senyor dels senyors. Perdura eternament el seu amor.
4	L'únic que fa grans meravelles.

	Perdura eternament el seu amor.
5	Ha creat el cel amb saviesa. Perdura eternament el seu amor.
6	Consolidà la terra sobre l'aigua. Perdura eternament el seu amor.
7	Creador dels dos astres gegants. Perdura eternament el seu amor.
8	El sol, que impera sobre el dia. Perdura eternament el seu amor.
9	La lluna i els estels, que governen la nit. Perdura eternament el seu amor.
10	Va fer morir els primogènits d'Egipte. Perdura eternament el seu amor.
11	Va fer sortir Israel d'aquell país. Perdura eternament el seu amor.
12	Amb mà forta i amb braç poderós. Perdura eternament el seu amor.

Sisena trobada: David i el Messies

1. De Moisès a Saül

Després del pas del mar Roig i de l'aliança en el Sinaí, el poble que Déu s'havia escollit va passar molts d'anys en el desert del Sinaí. Déu finalment va voler que Israel entrés a la terra de Canaan. Moisès va morir encara a l'altra banda del riu Jordà. El nou cap del poble que Déu designà fou Josuè:

1 Després de la mort de Moisès, servent del Senyor, el Senyor es va adreçar a Josuè, fill de Nun i ajudant de Moisès. Li digué:

2 -Moisès, el meu servent, ja és mort. Ha arribat l'hora que tu, amb tot aquest poble, travessis el riu Jordà i entris al país que jo dono als israelites. 3 Tal com vaig prometre a Moisès, us dono tota la terra que els vostres peus trepitjaran. 4 El vostre territori s'estendrà des del desert fins al Líban i fins al gran riu, l'Eufrates, per tot el país dels hitites, i arribarà fins al mar Mediterrani, a ponent. 5 Mentre visquis, ningú no et podrà resistir, perquè jo seré amb tu tal com vaig ser amb Moisès: no et deixaré ni t'abandonaré. 6 Sigues ferm i decidit, perquè hauràs de portar aquest poble a prendre possessió del país que vaig prometre als seus pares. 7 Sigues, doncs, ben ferm i decidit, i mira de posar en pràctica tota la Llei que el meu servent Moisès et va manar, sense desviar-te'n ni a dreta ni a esquerra. Així et sortirà bé tot el que emprenguis. 8 Tingues sempre als llavis aquest llibre de la Llei: repassa-la de nit i de dia, per complir tot el que hi ha escrit. Així duràs a bon terme tot el que emprenguis; tot et sortirà bé. 9 T'ho repeteixo: sigues ferm i decidit, no tinguis por, no t'acovardeixis. Jo, el Senyor, el teu Déu, seré amb tu arreu on aniràs. (Josuè 1,1-9).

Sota la direcció de Josuè, el poble d'Israel s'instal·là a Canaan, que a partir d'ara serà la terra d'Israel, el país que Déu havia promès de donar als descendents d'Abraham.

A la mort de Josuè, els caps del poble foren els jutges. Eren persones – homes i dones – que tenien la missió de fer justícia i d'ajudar el poble en moments de dificultats, quan hi havia pobles enemics que sotmetien els israelites.

El darrer dels jutges va ser Samuel. La història de la crida de Déu al nen Samuel és una meravella:

1 El noi Samuel vivia dedicat al servei del Senyor a les ordres d'Elí. En aquell temps, el Senyor comunicava rarament la seva paraula: no solia mostrar-se en visió. 2 Elí anava perdent la vista; gairebé no hi veia.

Una nit, Elí se n'havia anat a dormir a la seva cambra. 3 Samuel dormia al santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. Abans

que s'apagués la llàntia del santuari de Déu, 4 el Senyor va cridar Samuel. Ell respongué:

-Sóc aquí.

5 Va anar corrents cap on era Elí i li digué:

-Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va respondre:

-No t'he pas cridat. Torna-te'n a dormir.

Ell se'n tornà a dormir. 6 Però el Senyor el cridà altra vegada.

Samuel es va llevar, tornà on era Elí i li digué:

-Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va respondre:

-No t'he pas cridat, fill meu. Torna-te'n a dormir.

7 Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, perquè la seva paraula encara no se li havia revelat. 8 El Senyor va cridar Samuel per tercera vegada. Ell es va llevar, anà on era Elí i li digué:

-Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va comprendre que era el Senyor qui cridava el noi, 9 i digué a Samuel:

-Vés, torna-te'n a dormir i, si algú et cridava, digues: "Parla, Senyor, que el teu servent escolta."

Samuel se'n tornà al seu lloc a dormir. 10 El Senyor va entrar, se li acostà i el cridà com les altres vegades:

-Samuel, Samuel!

Ell va respondre:

-Parla, que el teu servent escolta. (1Samuel 1,1-10).

Samuel va rebre la missió d'ungir com a rei del poble d'Israel Saül. Després Déu va voler que el rei fos el noi David.

2. David

David té una història extraordinària. Ell és un model del fet que Déu no es fixa en l'aspecte extern de les persones. Déu té els seus plans:

1 El Senyor va dir a Samuel:

-Fins quan t'aniràs lamentant per Saül? Sóc jo qui l'ha rebutjat com a rei d'Israel! Ara omple d'oli el corn i vés. Jo t'envio a casa de Jessè, de Betlem, perquè he escollit el rei entre els seus fills.

2 Samuel respongué:

-Com puc anar-hi? Si Saül ho sap, em matarà.

El Senyor li va dir:

-Pren una vedella i digues que hi vas per oferir un sacrifici al Senyor. 3 Convida Jessè al sacrifici, i jo t'indicaré què has de fer. M'ungiràs rei aquell que jo et diré.

4 Samuel va fer allò que el Senyor li havia manat. En arribar a Betlem, els ancians de la ciutat sortiren a rebre'l, alarmats, i li van preguntar:

- Véns en so de pau?
- 5 Samuel respongué:
-Sí, vinc en so de pau. Sóc aquí per oferir un sacrifici al Senyor. Purifiquen-vos i veniu amb mi al sacrifici.
Samuel també va purificar Jessè i els seus fills i els convidà al sacrifici.
- 6 Quan arribaven, va veure Eliab i pensà: «L'ungit del Senyor és aquí, davant d'ell.»
- 7 Però el Senyor digué a Samuel:
-No et fixis en el seu aspecte ni en la seva estatura. L'he descartat. El que val no és allò que l'home veu: l'home veu l'aparença, el Senyor veu el fons del cor.
- 8 Llavors Jessè va cridar Abinadab i el va fer passar per davant de Samuel, però aquest digué:
-No és tampoc aquest el qui el Senyor ha escollit.
- 9 Després Jessè va fer passar Ximà, però Samuel digué:
-No és tampoc aquest el qui el Senyor ha escollit.
- 10 Així Jessè va fer passar al davant de Samuel set dels seus fills, però Samuel li digué:
-D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.
- 11 Samuel va afegir:
-No queda cap més fill?
Jessè va respondre:
-Encara queda el més petit. És a pasturar el ramat.
Samuel li digué:
-Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que ell no hi sigui.
- 12 Jessè va fer que l'anessin a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics. Tot ell feia goig de veure. El Senyor va dir a Samuel:
-Ungeix-lo, que és ell.
- 13 Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'esperit del Senyor s'apoderà de David. Samuel va tornar-se'n a Ramà. (1Samuel 16,1-13).

Els fets de David ben aviat el van fer famós: va matar un guerrer filisteu – els filisteus eren un poble que eren enemics dels israelites – que era un home molt alt i fort – un gegant – que es deia Goliat, i va conquerir la ciutat de Jerusalem, que serà la capital d'Israel, la ciutat on hi haurà el temple de Déu, que serà el lloc on les filles i els fills d'Israel podran trobar-se d'una manera especial amb Déu.

3. La profecia de Natan

David, que ja havia construït el seu palau reial a Jerusalem, volia construir una casa per a Déu, el temple. Mentre pensava en aquestes coses van passar els fets següents:

1 Quan el rei David s'hagué instal·lat al seu palau i el Senyor li hagué concedit el repòs de tots els enemics que l'envoltaven, 2 el rei va dir al profeta Natan:

-Mira, jo visc en un palau de cedre, mentre que l'arca de Déu habita en una tenda de lona.

3 Natan va respondre al rei:

-Vés, fes tot el que el cor et digui. El Senyor és amb tu.

4 Però aquella nit el Senyor va comunicar a Natan aquesta paraula:

5 -Vés i digues a David, el meu servent: "Això diu el Senyor: ¿Tu m'has de construir un casal perquè hi resideixi? 6 D'ençà del dia que vaig treure els israelites d'Egipte fins ara, no he residit mai en cap palau; anava d'un lloc a l'altre en una tenda, en un tabernacle. 7 A tot arreu on he anat entre els israelites, ¿m'he queixat mai a cap de les tribus a qui manava de conduir el meu poble, que no m'haguessin construït un palau de cedre?" 8 Ara, doncs, digues al meu servent David: "Això diu el Senyor de l'univers: Jo t'he pres del clos de les ovelles, de pasturar el ramat, perquè fossis sobirà del meu poble d'Israel. 9 He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat tots els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels homes més famosos de la terra. 10 Destinaré un lloc per al meu poble d'Israel i l'hi implantaré perquè hi habiti sense por; no l'oprimiran més els perversos com havien fet abans, 11 durant el temps que vaig enviar jutges per a governar Israel, el meu poble. A tu, t'he fet reposar de tots els teus enemics. I ara el Senyor t'anuncia que és ell qui et farà un casal. 12 Quan t'arribarà l'hora d'adormir-te amb els teus pares, jo, el Senyor, posaré en el teu lloc un del teu llinatge, sortit de les teves entranyes, i refermaré el seu regnat. 13 És ell qui construirà un casal dedicat al meu nom, i jo faré que el seu tron reial es mantingui ferm per sempre. 14 Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. Si obra malament, el corregiré amb la vara, com fan els homes, que no planyen el bastó; 15 però mai no em desdiré del meu amor per ell, com me'n vaig desdir amb Saül, a qui vaig excloure del lloc que ara tu ocupes. 16 El teu casal i la teva reialesa es perpetuaran per sempre davant teu, el teu tron es mantindrà per sempre." (2Samuel 7,1-16).

Déu promet al seu servent David un regnat de prosperitat, pau i justícia i un regnat etern. És a dir, que sempre hi haurà un messiès – un ungit, perquè els reis d'Israel, quan accedien al tron, eren ungits amb oli, senyal de la força de Déu que davallava damunt d'aquella persona – en el tron de David a Jerusalem.

Però els reis descendents de David generalment no van pas fer el bé que el Senyor volia, i fins i tot va arribar un dia que la ciutat de Jerusalem i el temple van ser destruïts. A partir d'aquell moment ja no hi van haver més reis de la família de David en el tron de Jerusalem. Però la promesa de

Déu restava dempeus, perquè Déu sempre compleix les seves promeses; ara bé, qui havia de ser aquest messies que s'havia d'asseure en el tron de David?

En el poble d'Israel fins aleshores hi havia hagut «messies», escrits amb minúscula, que eren els reis unguits de la família de David. Cal que sapiguem que «messies» és una paraula hebrea, i que en grec aquesta mateixa paraula es diu «crist». Tots dos mots volen dir «ungit», és a dir, la persona que ha rebut la força de l'Esperit de Déu per a realitzar una missió.

Amb el pas dels anys el poble d'Israel va entendre que calia esperar un «Messies», aquesta vegada amb majúscula, que era la persona que es prefigurava en la profecia de Natan a David, que havia de portar a terme totes les esperances que la promesa de Déu havia fet néixer en el seu poble.

Quines són les grans esperances que la Paraula de Déu té posades en el Messies?

14 Doncs ara el Senyor mateix us donarà un senyal: la noia que ha d'infantar tindrà un fill, i li posarà el nom d'Emmanuel (que vol dir: "Déu amb nosaltres"). (Isaïes 7,14).

- 1 *El poble que caminava en la fosca
ha vist una gran llum;
una llum ha resplendit
per als qui vivien al país tenebrós.*
- 2 *Tu, Senyor, els has multiplicat,
els has omplert d'una alegria immensa.
S'alegren davant teu
com la gent a la sega,
com els vencedors que es reparteixen el botí.*
- 3 *El jou que els afeixugava,
la barra que duien a l'espatlla,
el garrot del seu opressor,
tot ho has trossejat com el dia de Madian.*
- 4 *Les botes dels soldats
que sotraguejaven la terra
i els mantells rebolcats en la sang,
tot crema alhora, el foc ho devora.*
- 5 *Perquè ens ha nascut un infant,
ens ha estat donat un fill
que porta a l'espatlla
la insígnia de sobirà.
Aquest és el seu nom:
«Conseller prodigiós», «Déu heroi»,
«Pare per sempre», «Príncep de pau».*
- 6 *Estendrà arreu la sobirania,
i la pau no tindrà fi.*

*Assegut al tron de David,
establirà i refermarà el seu regne
sobre el dret i la justícia,
des d'ara i per sempre.
Això és el que farà
l'amor ardent del Senyor de l'univers. (Isaïes 9,1-6).*

- 1 *Un rebrot naixerà de la soca de Jessè,
brotarà un plançó de les seves arrels.*
- 2 *L'Esperit del Senyor reposarà damunt d'ell:
esperit de saviesa i d'enteniment,
esperit de consell i de fortalesa,
esperit de coneixement i de reverència pel Senyor;*
- 3 *esperit que li inspire com reverenciar-lo.
No jutjarà per les aparences
ni decidirà pel que senti a dir;*
- 4 *farà justícia als desvalguts,
sentenciarà amb rectitud a favor dels pobres.
La seva paraula serà un flagell en el país,
una sentència que farà morir el malvat.*
- 5 *S'armarà de justícia,
se cenyirà de fidelitat.*
- 6 *El llop conviurà amb l'anyell,
la pantera jaurà amb el cabrit;
menjaran junts el vedell i el lleó,
i un nen petit els guiarà.*
- 7 *La vaca i l'óssa pasturaran juntes,
jauran plegades les seves cries.
El lleó menjarà palla com el bou,*
- 8 *l'infant de llet jugarà vora el cau de l'escurçó,
el nen ficarà la mà a l'amagatall de la serp.*
- 9 *Ningú no serà dolent ni farà mal
en tota la muntanya santa,
perquè el país serà ple del coneixement del Senyor,
com l'aigua cobreix la conca del mar. (Isaïes 11,1-9).*

Les cristianes i els cristians sabem que aquestes esperances s'han realitzat en Jesús de Natzaret:

30 *L'àngel li digué:*

-No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. 31 Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. 32 Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. 33

Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi.
(Lluc 1,30-33).

16 *I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. 17 Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit:*

18 *L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
perquè ell m'ha ungit.
M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,
a proclamar als captius la llibertat
i als cecs el retorn de la llum,
a posar en llibertat els oprimits,*

19 *a proclamar l'any de gràcia del Senyor.*

20 *Després plegà el volum, el retornà a l'ajudant de la sinagoga i es va asseure. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en ell. 21 Aleshores començà dient-los:*

-Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar.
(Lluc 4,16-21).

Pregària

Aquesta pregària és un fragment del Salm 89. Lloa el Senyor pel seu amor a David i perquè ha promès que la seva dinastia durarà per sempre. Les cristianes i els cristians hem vist que les promeses de Déu han realitzat en Jesús; per això donem gràcies a Déu.

16	Senyor, feliç el poble que t'aclama: caminarà a la llum de la teva mirada,
17	celebrarà el teu nom tot el dia, es gloriarà de la teva bondat.
18	De tu ve la glòria del nostre poder; perquè ens estimes, podem alçar el front.
19	El nostre rei és del Sant d'Israel, és del Senyor l'escut que ens protegeix.
20	Un dia, en una visió, vas parlar als teus fidels: «He posat un noi per damunt d'un guerrer, he enaltit un jove del poble.
21	M'he fixat en David, el meu servent, i l'he ungit amb l'oli sant:
22	la meva mà el sostindrà per sempre, el meu braç el farà invencible.
23	»No l'agafarà de sorpresa l'enemic ni el venceran els injustos;
24	davant d'ell desfaré els adversaris, derrotaré els qui l'odien.

25 »El meu amor serà amb ell fidelment,
en el meu nom aixecarà el seu front;
26 estendré el seu poder al fons dels mars,
a les aigües abismals el seu domini.
27 »Ell em dirà: "Ets el meu pare,
el meu Déu i la roca que em salva."
28 I jo el faré primogènit meu,
l'altíssim entre els reis de la terra.
29 Mantindré per sempre el meu amor,
la meva aliança amb ell serà perpètua.
30 Establiré per sempre la seva dinastia,
el seu tron durarà com el cel.

Setena trobada: Els Profetes

1. Els homes de la Paraula de Déu

L'evangeli segons Marc ens diu que la gent que veien Jesús fer signes amb el poder de Déu i que li sentien explicar les seves meravelloses paràboles del Regne de Déu deien:

27 *Jesús, amb els seus deixebles, se'n va anar als pobles del voltant de Cesarea de Filip, i pel camí els preguntava:*

-Qui diu la gent que sóc jo?

28 *Ells li respongueren:*

-Uns diuen que ets Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, algun dels profetes. (Marc 8,27-28).

I l'evangeli segons Lluc ens conta que l'endemà de Pasqua, després de la mort de Jesús en creu, uns que, entristits, parlaven d'aquest fet deien:

-El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble. (Lluc 24,19).

És a dir, que la gent deia que Jesús era una profeta, però, qui són els profetes?

Els profetes són aquelles persones que, dins el poble d'Israel, han rebut la missió de Déu de portar una paraula en nom del mateix Déu al seu poble. Així ho explica el profeta Isaïes:

4 *El Senyor, Déu sobirà,
m'ha donat un parlar que convenç,
perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats.
Un matí i un altre em desvetlla
perquè l'escolti
i sàpiga parlar i convèncer.*

5 *El Senyor, Déu sobirà, m'ha parlat a cau d'orella,
i jo no m'he resistit
ni m'he fet enrere. (Isaïes 50,4-5).*

I el profeta Amós, un home que era pastor i que recollia figues dels sicòmors – un arbre que hi ha al país d'Israel, i que s'assembla a la figuera – ens explica amb aquesta imatge tan poderosa la seva experiència de la Paraula de Déu:

7 *Doncs bé, el Senyor, Déu sobirà, no fa res
sense revelar el seu disseny secret als seus servents, els profetes.*

8 *Quan un lleó rugeix,
qui no s'esglaià?
Quan parla el Senyor, Déu sobirà,
qui no transmetrà el seu missatge? (Amós 3,7-8).*

2. Què fa el profeta?

Comunica la Paraula de Déu que, enmig dels trasbalsos de la història i de la vida de cada dia, va indicant quins són els camins de Déu.

La Paraula de Déu és imprescindible per a viure:

*»Vénen dies que enviaré fam al país:
no fam de pa ni set d'aigua,
sinó fam d'escoltar la meva paraula.
Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. (Amós 8,11).*

Jesús, en l'evangeli segons Mateu ens ho recorda:

-L'Escriptura diu: L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. (Mateu 4,4).

El profeta Jeremies ens explica la seva experiència com a profeta de Déu:

4 *El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:*

5 *-Abans de formar-te en les entranyes de la mare,
jo et coneixia;
abans que sortissis del seu ventre
et vaig consagrar profeta
destinat a les nacions.*

6 *Jo vaig replicar:*

*-Ah, Senyor, Déu meu!
Sóc massa jove.
Com sabré parlar?*

7 *El Senyor em respongué:*

*-No diguis que ets massa jove.
Vés on jo t'enviaré,
digues el que jo t'ordenaré.*

8 *No tinguis por de ningú.*

*Jo seré al teu costat
per alliberar-te.
T'ho dic jo, el Senyor.*

9 *Aleshores el Senyor va allargar la mà, em tocà els llavis i em digué:*

*-Poso les meves paraules a la teva boca:
des d'avui et dono poder
sobre nacions i reialmes,
per a arrencar i enderrocar,
per a destruir i enrunar,
per a construir i plantar. (Jeremies 1,4-10).*

Els profetes denuncien, en nom de Déu, la injustícia que els homes cometem:

1 *Escolteu la paraula del Senyor, gent d'Israel:*

*«Jo, el Senyor, llanço una acusació
contra els habitants del país,
perquè en aquesta terra
no hi ha amor ni fidelitat,
no hi ha coneixement de Déu.*

- 2 *Malediccions i enganys,
homicidis, robatoris
i adulteris es desborden:
un assassinat en segueix un altre! (Osees 4,1-2).*

Els profetes proclamen l'amor de Déu:

- 1 *Diu el Senyor:
«Quan Israel era un noi me'l vaig estimar,
d'Egipte vaig cridar el meu fill.*
- 2 *Però ell és d'aquells que, com més els crides,
més se te'n van:
oferien sacrificis als Baals,
cremaven ofrenes als ídols.*
- 3 *Jo mateix vaig ensenyar Efraïm a caminar
agafant-lo pels braços,
però ells no han reconegut que jo els he guarit.*
- 4 *Jo els atreïa cap a mi
amb llaços d'afecte i amor.
Feia com qui aixeca un jou del coll
i deixa lliure la boca,
m'acostava cap a ell
i li donava menjar. (Osees 11,1-4).*

Els profetes anuncien la salvació, que és do del nostre Déu:

- 6 *Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar,
invoqueu-lo, ara que és a prop. (Isaïes 55,6).*

- 10 *si dones el teu pa als famolencs
i satisfàs la fam dels indigents,
llavors la teva llum s'alçarà en la foscor,
el teu capvespre serà clar com el migdia.
(Isaïes 58,10).*

- 7 *Que en són, de bonics, per les muntanyes
els peus del missatger de bones noves
que anuncia la pau i el benestar,
que anuncia la salvació
i diu a la ciutat de Sió:*

- «El teu Déu ja regna!»
- 8 *Criden els teus sentinelles, alcen la veu,
tots junts criden de goig
quan veuen amb els seus ulls
que el Senyor torna a Sió.*
- 9 *Esclateu totes alhora en clams de joia,
ruïnes de Jerusalem:
el Senyor ha consolat el seu poble,
ha alliberat Jerusalem!*
- 10 *Als ulls de tots els pobles
el Senyor ha estès el seu sant braç,
i d'un cap a l'altre de la terra tothom veurà
la salvació del nostre Déu. (Isaïes 52,7-10).*

La Paraula del Senyor és poderosa i ens salva. El profeta Isaïes ho va saber dir d'una manera meravellosa:

- 10 *»Tal com la pluja i la neu
cauen del cel i no hi tornen,
sinó que amaren la terra i la fecunden,
i la fan germinar
fins que dóna llavor als sembradors
i pa per a aliment,*
- 11 *així serà la paraula que surt dels meus llavis:
no tornarà a mi infecunda.
Realitzarà el que jo volia,
complirà la missió que jo li havia confiat.»
(Isaïes 55,10-11).*

Pregària

El Salm 63 ha descobert – i ens convida a fer-ne pregària – que: *l'amor que em tens és millor que la vida.* És per això que tenim «set de Déu» i per aquesta raó cerquem el Senyor, tal com el salmista ens convida a fer.

2	Tu ets el meu Déu, Senyor; a l'alba et cerco. Tot jo tinc set de tu, per tu es desviu el meu cor en terra eixuta, assedegada, sense aigua.
3	Jo et contemplava al santuari quan et veia gloriós i poderós.
4	L'amor que em tens és millor que la vida; per això els meus llavis et lloaran.
5	Que tota la vida et pugui beneir

i alçar les mans lloant el teu nom.
6 Saciat del bo i millor,
et lloaré amb el goig als llavis.
7 Quan des del llit et recordo,
passo les nits pensant en tu,
8 perquè tu m'has ajudat,
i sóc feliç sota les teves ales.
9 La meva ànima s'ha enamorat de tu,
em sosté la teva mà.

Vuitena trobada: Els Salm

A l'interior de la Bíblia hi ha un llibre que és diferent dels altres: els Salm. El llibre dels Salm és una col·lecció de 150 poemes que alhora són pregàries. Els Salm són una abraçada entre Déu i nosaltres; són el diàleg entre dues persones que s'estimen.

Els Salm són un diàleg entre Déu i les persones fidels: Déu ens parla en les paraules dels Salm i nosaltres parlem a Déu amb els Salm. En aquest diàleg aprenem a conèixer qui és el nostre Déu.

Què hi aprenem en els Salm, de Déu?

1. Déu és aquella persona que es *recorda* de nosaltres:

8 *Recorda sempre l'aliança,
la promesa feta per a mil generacions,
9 l'aliança pactada amb Abraham,
el jurament fet a Isaac
10 i confirmat a Jacob com un decret,
a Israel en aliança perpètua:
11 «Et donaré el país de Canaan
i serà la vostra possessió.» (Salm 105,8-11).*

2. Els Salm ens ensenyen que el *record* de les persones creients és la fe:

4 *Quan recordo el que Déu havia fet, sospiro,
em sento defallir sempre que hi penso;
12 Recordo de nou les teves gestes, Senyor,
tots aquells fets meravellosos; (Salm 77,4.12).*

3. Aquesta fe, que és la confiança – sòlida com una roca – en l'amor de Déu, la volem transmetre, perquè és una experiència que ha donat sentit a les nostres vides:

3 *El que vam sentir i aprendre,
el que els pares ens van contar,
4 no ho amagarem als nostres fills,
i ells ho contaran als qui vindran:
són les gestes glorioses del Senyor,
el seu poder i els seus prodigis. (Salm 78,3-4).*

4. Per què volem Déu? Els Salm ens ensenyen que en la nostra vida tenim fam i set de Déu:

2 *Com la cérvola es deleix per les fonts d'aigua,
també em deleixo jo per tu, Déu meu.*

3 *Tot jo tinc set de Déu,
del Déu que m'és vida;
quan podré anar a veure Déu cara a cara?*
(Salm 42,2-3).

5. I què fem nosaltres?

6 *estenc els braços cap a tu:
em sento davant teu com una terra esgotada.*
(Salm 143,6).

Sabem que fora de Déu la vida és solitud i angoixa; és mort:

2 *Tu ets el meu Déu, Senyor; a l'alba et cerco.
Tot jo tinc set de tu,
per tu es desviu el meu cor
en terra eixuta, assedegada, sense aigua.*

3 *Jo et contemplava al santuari
quan et veia gloriós i poderós.*

4 *L'amor que em tens és millor que la vida;
per això els meus llavis et lloaran.*
(Salm 63,2-4).

6. Déu és la nostra llum:

29 *Tu, Senyor, em mantens la llàntia encesa,
Déu meu, claror en les meves nits.*
(Salm 18,29).

105 *La teva paraula fa llum als meus passos,
és la claror que m'il·lumina el camí.*
(Salm 119,105).

Recordem què ens diu Jesús:

12 *Jesús els tornà a adreçar la paraula. Els digué:
-Jo sóc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les
fosques, sinó que tindrà la llum de la vida. (Joan 8,12).*

7. Volem veure la cara de Déu:

8 *Tu em parles dintre el cor:
«Busqueu la meva presència!»
Buscar-la és el que vull, Senyor!*

9 *No t'amaguis lluny de mi!
No siguis sever fins a rebutjar el teu servent,
tu que ets el meu ajut!
No em deixis mai abandonat,
Déu meu, salvador meu!*

10 *Si mai m'abandonessin pare i mare,
el Senyor em recolliria.*

(Salm 27,8-10).

Ja ho deia el profeta Isaïes:

- 6 *Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar,
invoqueu-lo, ara que és a prop.*
(Isaïes 55,6).

Cercar Déu és anar descobrint les petjades que Déu va deixant en la història de la humanitat a través de la revelació, que és la seva Paraula. Per la fe el podem contemplar:

*A tu, que tens el tron en el cel,
alço els meus ulls.*

- 2 *Com l'esclau té els ulls posats
en les mans del seu amo
i com l'esclava posa els ulls
en les mans de la mestressa,
tenim els ulls en el Senyor, el nostre Déu,
fins que es compadeixi de nosaltres.*
(Salm 123,1-2).

9. El Senyor és la nostra roca:

- 2 *T'estimo, Senyor, força meva!*
3 *Senyor, ets roca i muralla que em deslliura;
Déu meu, penyal on m'emparo,
escut i baluard, força que em salva!*
(Salm 18,2-3).

Aquest ensenyament del Salm sobre el nostre Déu ens recorda aquella paràbola que explica Jesús:

- 24 *»Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. 25 Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca. 26 En canvi, tothom qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s'assembla a un home sense seny que va construir la seva casa damunt de sorra. 27 Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, i la casa es va ensorrar: la seva ruïna fou completa.* (Mateu 7,24-27).

9. L'anunci del Messies:

- 7 *Ara proclamo el decret del Senyor.
Ell m'ha dit: «Tu ets el meu fill;
avui jo t'he engendrat.*
(Salm 2,7).

L'evangeli segons Mateu ens recorda:

22 *Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: 23 La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir «Déu amb nosaltres». (Mateu 1,22-23).*

10. El Regne de Déu:

10 *Digueu a les nacions: «El Senyor és rei!»
Sentència amb raó les causes dels pobles.*

El món es manté ferm, incommovible.

11 *El cel se n'alegra, la terra ho celebra,
bramula el mar amb tot el que s'hi mou,*

12 *jubilen els camps amb tot el que hi ha,
criden de goig els arbres del bosc,*

13 *en veure que ve el Senyor,
que ve a judicar la terra.*

*Judicarà tot el món amb justícia,
tots els pobles amb la seva veritat.*

(Salm 96,10-13).

El projecte de Déu per a la humanitat és un projecte de justícia i de fidelitat obert a tota la humanitat i orientat a la construcció d'un cel nou i d'una terra nova. El Regne és una iniciativa i un do de Déu, però nosaltres som cridats a compartir els ideals de justícia i de fidelitat. Les cristianes i els cristians som cridats a lloar el Senyor:

Canteu al Senyor un càntic nou:

ha fet obres prodigioses,

la seva dreta i el seu braç sagrat

han sortit victoriosos.

(Salm 98,1).

mentre esperem el dia de la manifestació definitiva de Déu:

1 *Després vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia. (Apocalipsi 21,1).*

Pregària

El Salm 119, el salm més llarg de tot aquest llibre meravellós de pregàries, ens convida a pregar sobre el misteri i el poder de la Paraula de Déu.

105	La teva paraula fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí.
106	Ho he jurat i ho mantinc: guardaré els teus justos decrets.
107	Són grans les penes que sofreixo, Senyor: fes que visqui, com havies promès.
108	Accepta, Senyor, l'ofrena que et prometo

- i fes que aprengui els teus designis.
- 109 La meva vida està sempre en perill,
però no oblidó mai la teva Llei.
- 110 M'han parat una trampa els injustos,
però jo no em desvio dels teus preceptes.
- 111 Tindrè sempre per herència el teu pacte:
és l'alegria del meu cor.
- 112 Compliré de cor els teus decrets,
del tot i per sempre.

Novena trobada:

El naixement del Messies

Llegirem i comentarem en aquesta trobada el relat de l'evangelista Lluc sobre el naixement de Jesús que trobem en els capítols 1 i 2 del seu llibre. Cal que fem l'esforç de llegir-los amb molta atenció, perquè són unes pàgines importantíssimes, que ens ensenyen qui és Jesús.

En les pàgines de l'evangeli segons Lluc hi ressona un crit de joia: *Déu ha enviat el seu Fill!*

1. L'evangelista ens presenta primer l'anunci celeste dels dos naixements – el de Joan Baptista i el de Jesús – i després el naixement, la circumcisió i la manifestació al món dels dos nens.

Lluc vol mostrar la superioritat de Jesús sobre Joan: és el pas de la primera revelació de Déu (l'Antic Testament) a la revelació darrera i definitiva del nostre Déu (el Nou Testament). Jesús apareix com el compliment de les promeses de salvació que Déu havia fet al poble d'Israel. Amb Jesús s'inaugura un temps nou.

Aquests dos capítols de l'evangeli segons Lluc són la mirada de fe de les primeres cristianes i dels primers cristians que narren els orígens de Jesús des de l'experiència de la Pasqua, a fi d'expressar la seva fe en el Senyor ressuscitat.

2. L'evangelista per a compondre la seva narració del naixement de Jesús s'ha inspirat en les narracions de l'Antic Testament. D'aquesta manera remarca la continuïtat del propòsit de Déu a través de la història.

Zacaries, el pare de Joan, és descrit com un home just, amb trets semblants als de la història d'Abraham i Sara (Gènesi 18). Dins el temple, que representa el cor del poble d'Israel, rebre l'anunci del naixement del seu fill. Se'ns descriu la missió de Joan que ve a preparar el camí del Senyor Jesús. El clima és de gran alegria (Lluc 1,14) i ens indica que entrem en el temps de la salvació definitiva de la humanitat.

3. Tot seguit deixem el temple de Jerusalem i ens trobem en un llogaret de Galilea. La salvació de Déu arriba des d'un lloc humil. Jesús és descrit amb les característiques del Messies que esperava el poble d'Israel, segons les promeses que Déu havia fet per mitjà dels seus profetes:

14 Doncs ara el Senyor mateix us donarà un senyal: la noia que ha d'infantar tindrà un fill, i li posarà el nom d'Emmanuel (que vol dir: "Déu amb nosaltres"). (Isaïes 7,14).

6 *Estendrà arreu la sobirania,
i la pau no tindrà fi.
Assegut al tron de David,
establirà i refermarà el seu regne
sobre el dret i la justícia,
des d'ara i per sempre.
Això és el que farà*

l'amor ardent del Senyor de l'univers.

(Isaïes 9,6).

14 Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. Si obra malament, el corregiré amb la vara, com fan els homes, que no planyen el bastó; 15 però mai no em desdiré del meu amor per ell, com me'n vaig desdir amb Saiül, a qui vaig excloure del lloc que ara tu ocupes. 16 El teu casal i la teva reialesa es perpetuaran per sempre davant teu, el teu tron es mantindrà per sempre." (2Samuel 7,14-16).

Jesús és presentat també com a Fill de Déu. Amb aquest títol l'evangelista vol expressar la relació misteriosa que l'uneix amb el Pare. Aquesta relació existeix des del seu naixement per obra de l'Esperit de Déu.

Veiem que la fe de Maria contrasta notablement amb la desconfiança de Zacaries.

4. La trobada entre les dues mares és, en realitat, la trobada dels dos fills. Joan inaugura la seva missió anunciant, per boca de la seva mare, que Jesús és Senyor (Lluc 1,43), que és Messies i que es troba profundament relacionat amb Déu (Lluc 2,11).

5. La resposta de Maria a la salutació d'Isabel – el *Magníficat* – és un salm d'acció de gràcies format a partir de reïssos de l'Antic Testament (llegiu, per exemple, 1Samuel 2,1-10) en què es canta l'agraïment de Maria i de tot el poble de Déu pel compliment de les promeses divines. L'evangelista Lluc remarca que Déu té misericòrdia dels pobres i dels desvalguts.

6. L'anunci de Déu a Zacaries es realitza en un clima de goig, signe que els temps del compliment de les promeses ja han arribat. El nom del nen prové de l'anunci de l'àngel – que és un missatger de Déu – . Això ja vol dir el caràcter excepcional de Joan i de la seva missió en els nous temps que s'inicien. Zacaries, com Maria, recita també un salm, el tema del qual és l'acció de gràcies per la salvació que ja es veu venir en la història de les dones i dels homes.

7. Amb motiu d'un fet de la història de l'imperi romà – el cens ordenat per l'emperador August – es realitza el propòsit de Déu que s'inscriu en la història del poble escollit. A Betlem, la ciutat de David, és on s'esdevé el fet que desencadena la història de la salvació. És una paradoxa: Jesús és el salvador, el Messies, el Senyor (Lluc 2,11) i el seu naixement es realitza en la pobresa. Els primers a rebre la nova són uns pastors, representants dels pobres i els senzills. Els pobres són els primers que rebran la paraula de Jesús:

17 Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit:

*18 L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
perquè ell m'ha ungit.*

*M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,
a proclamar als captius la llibertat
i als cecs el retorn de la llum,
a posar en llibertat els oprimits,*

19 *a proclamar l'any de gràcia del Senyor.*

20 *Després plegà el volum, el retornà a l'ajudant de la sinagoga i es va asseure. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en ell.*
21 *Aleshores començà dient-los:*

-Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar.
(Lluc 4,17-21).

8. En el marc de les institucions del poble d'Israel: purificació de la mare després d'haver tingut un fill i presentació de l'infant al temple, el poble escollit, representat aquí pels ancians Simeó i Anna, troba el qui serà la glòria d'Israel i la llum dels pagans. Vers ell convergeix tota l'esperança del poble de Déu fidel, que esperava el compliment de les promeses de Déu. Però ja aquí l'ombra de la creu i del rebuig s'insinuen en les paraules del vell Simeó.

9. Jesús pronuncia les seves primeres paraules en el moment que entra en la seva joventut i ho fa durant la festa de la Pasqua i en el temple de Jerusalem. Aquestes paraules, com les del final de l'evangeli, parlen del Pare i del misteri de la filiació divina, que supera tota intel·ligència humana. El mateix que passa aquí, en el començament de la seva missió, passarà en la seva maduresa, en un context que ens anunciarà el començament de la seva passió:

45 *Llavors Jesús va entrar al recinte del temple i es posà a treure'n els venedors. 46 Els deia:*

-Diu l'Escriptura: El meu temple serà casa d'oració, però vosaltres n'heu fet una cova de lladres.

47 *Cada dia ensenyava en el temple. Els grans sacerdots, els mestres de la Llei i els principals del poble buscaven de fer-lo morir, 48 però no sabien com fer-s'ho, perquè tot el poble estava pendent d'ell i l'escoltava.* (Lluc 19,45-48).

Pregària

El Salm 67 és una pregària meravellosa. Fixem-nos bé que demanem, en un únic diàleg la misericòrdia del Senyor (*Que Déu s'apiadi de nosaltres*) perquè tantes vegades vivim lluny del seu amor, la seva benedicció, que és la força que ens empeny a viure i a cercar-lo, i la seva presència (*que ens faci veure la claror de la seva mirada*), que és l'objectiu de les nostres vides. Ja n'arriba a ser, d'agosarat aquest Salm!

2 Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada.

3 La terra coneixerà els teus designis
i tots els pobles veuran la salvació.

4 Que et lloïn les nacions, Déu nostre,
que et lloïn tots els pobles alhora!

5 Que s'alegrin els pobles i cridin de goig:
tu governes les nacions amb justícia
i guies els pobles de la terra. Pausa

6 Que et lloïn les nacions, Déu nostre,
que et lloïn tots els pobles alhora!

7 La terra ha donat el seu fruit:
el Senyor, el nostre Déu, ens beneeix.

8 Que Déu ens beneeixi
i que el venerin d'un cap a l'altre de la terra!

Desena trobada:

Les paràboles del Regne

Jesús era un gran mestre: dones i homes, grans i petits, tothom se l'escoltava amb un gran goig. Era una persona que es feina escoltar perquè sabia explicar el misteri del Regne de Déu amb paràboles.

1. El misteri del Regne de Déu

Jesús començà a predicar. Deia:

-Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop. (Mateu 4,17)

Què és el Regne de Déu que Jesús anuncia?

El Regne és la gran esperança del poble d'Israel: és la presència esplendorosa del mateix Déu, que ve a regnar enmig del poble que ells s'ha escollit per a portar-hi la salvació:

- 7 *Que en són, de bonics, per les muntanyes
els peus del missatger de bones noves
que anuncia la pau i el benestar,
que anuncia la salvació
i diu a la ciutat de Sió:
«El teu Déu ja regna!»*
- 8 *Criden els teus sentinelles, alcen la veu,
tots junts criden de goig
quan veuen amb els seus ulls
que el Senyor torna a Sió.*
- 9 *Esclateu totes alhora en clams de joia,
ruïnes de Jerusalem:
el Senyor ha consolat el seu poble,
ha alliberat Jerusalem!*
- 10 *Als ulls de tots els pobles
el Senyor ha estès el seu sant braç,
i d'un cap a l'altre de la terra tothom veurà
la salvació del nostre Déu. (Isaïes 52,7-10).*
- 9 *Puja en una muntanya ben alta,
tu que portes bones noves a Sió;
alça ben forta la veu,
tu que portes bones noves a Jerusalem.
Crida, no tinguis por!
Digues a les viles de Judà:
«Aquí teniu el vostre Déu!*
- 10 *El Senyor, Déu sobirà, arriba amb poder,
amb la força del seu braç domina tota cosa.
L'acompanya el fruit de la seva victòria,
el precedeixen els seus trofeus. (Isaïes 40,9-10).*

Jesús anuncia que ara, amb ell, amb les seves paraules i amb les seves obres, el Regne de Déu es fa present enmig del món.

2. L'anunci del Regne amb paràboles

Les paràboles són petites narracions que Jesús empra per a manifestar la presència del Regne com una realitat que és inseparable de la seva persona: Jesús és part integrant del misteri del Regne de Déu.

Les paràboles expressen que el Regne és una realitat dinàmica, no simplement una bona idea.

Les paràboles parlen de comportaments. En primer lloc del comportament de les persones que escoltem el missatge de Jesús:

- Hi ha conductes que cal imitar, com ara la de l'home que construït la casa sobre la roca: Mateu 7,24-27; o la del bon samarità: Lluc 10,30-37. La paràbola del tresor i la perla (Mateu 13,44-46) ens diu que el Regne és una realitat tan extraordinària que cal fer el que sigui a fi d'entrar-hi; cal aprofitar l'ocasió ara que hem fet la gran sort de trobar-nos Jesús i de poder participar del misteri del Regne de Déu
- Hi ha també conducte que no cal imitar, com ara la del ric insensat (Lluc 12,16-21).

Les paràboles ens parlen també del comportament de Déu en relació amb el de Jesús: en la paràbola del sembrador de Marc 4,3-8 hi sentim molts de fracassos de la llavor, però Jesús sap que la collita serà meravellosa; doncs això mateix passa en el ministeri de Jesús: sembla una cosa insignificant en relació amb la grandesa del Regne de Déu, però Jesús sap que Déu actua en el ministeri de Jesús, de manera que el triomf del Regne – com la gran collita final – està absolutament assegurat.

La paràbola del gra de mostassa, que és una llavor petita com un gra de pols, ens ensenya que la mateixa relació que hi ha entre la petitesa del gra de mostassa i la grandesa de l'arbre que en surt és la que hi ha entre el ministeri de Jesús – que ens sembla una realitat tan humil – i la meravella de la plenitud del Regne de Déu.

Les paràboles són una invitació a prendre partit. La paràbola dels dos deutors de Lluc 7,36-50 és magnífica. En principi aquell home que havia convidat Jesús, que es deia Simó, veu amb mals ulls aquella dona que s'acosta a Jesús. Jesús explica una paràbola: dues persones devien diners, l'un devia molt i l'altre – en comparació amb el primer – molt poc. Ens trobem doncs, que al començament qui deu menys està en avantatge perquè podrà tornar els diners del deute amb més facilitat, perquè en deu menys; però, de manera impensada, es produeix un canvi total: l'amo ha perdonat tots els deutes. En aquesta nova situació, la persona que devia més diners és la qui en surt més beneficiada, perquè ara ja no haurà de tornar cap dels molts diners que devia. La dona pecadora, doncs, ara que Déu per Jesús

perdona tots els pecats, és la qui ha resultat més afavorida! Aquell home que es deia Simó, que també se sabia pecador, però no pas tant com aquella dona, ha quedat desconcertat.

Les paràboles ens ensenyen que ara és l'hora de Déu.

Les paràboles són molt poderoses perquè treuen la seva força de l'experiència. L'experiència ensenya que a vegades t'has de molestar per un amic i que no hi ha cap pare que doni al seu fill una pedra quan li demana pa: Lluc 11,5-13. Però hi ha algunes paràboles que ens presenten un enigma molt gros: com sap Jesús que hi ha amos que perdonen els deutes, si això no passa mai en la realitat? Llegiu, per exemple, Mateu 18,23-35, on la paràbola ens parla d'un deute immens que és perdonat perquè sí. Com sap Jesús que hi ha un amo que paga el mateix al jornaler que ha treballat sols una hora que als que han aguantat tota la jornada de dotze hores sota el sol d'Israel? Llegiu Mateu 20,1-15. Com sap Jesús que hi ha pares que són com el pare de la «paràbola de l'amor del Pare», mal anomenada la «paràbola del fill pròdig». Llegiu Lluc 15,11-32.

Com és que Jesús pot presentar com a reals coses que en la vida de cada dia no passen mai? Perquè Jesús sap com és l'amor del seu Pare que l'empeny a proclamar el Regne de Déu. Jesús, en les seves paràboles, parla de la seva pròpia experiència de Fill que ens dóna a conèixer un Pare que té un amor desbordant: Déu.

Pregària

El Salm 126 ens convida a lloar el Senyor perquè: *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre*. És veritat: ha volgut que el coneguéssim i que ens sentíssim atrets per la força del seu amor. És allò que mai no ens hauríem ni tan sols pogut imaginar.

	Quan el Senyor renovà la vida de Sió, ho crèiem un somni.
2	La nostra boca s'omplí d'alegria, de crits i de rialles. Els altres pobles es deien: «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells!»
3	És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!
4	Renova la nostra vida, Senyor, com l'aigua renova l'estepa del Nègueb.
5	Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls criden de goig a la sega.
6	Sortien a sembrar tot plorant, carregats amb la llavor; i tornen cantant d'alegria, duent a coll les seves garbes.

Onzena trobada: Els miracles de Jesús

1. Déu és poderós

5 Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, diràs això:

»"El meu pare era un arameu errant, que va baixar a Egipte i va viure-hi com a immigrant amb les poques persones que l'acompanyaven. Allà es convertí en una gran nació, forta i nombrosa. 6 Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren treballs pesats. 7 Llavors vam implorar l'ajut del Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam: veié la nostra dissort, les nostres penes i la nostra opressió. 8 El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de gestes esglaiadores i entre senyals i prodigis; 9 ens va fer entrar en aquest lloc i ens donà aquest país, un país que regalima llet i mel. (Deuteronomi 26,5-9).

Déu és poderós: ha creat el món i el sosté, s'ha escollit el poble d'Israel i l'ha salvat de l'esclavatge d'Egipte...

Jesús és la culminació del poder de Déu: *-El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble (Lluc 24,19).*

2. Lectura d'un miracle de Jesús: Marc 2,1-12

1 Al cap d'uns quants dies, Jesús entrà novament a Cafarnaüm. Va córrer la veu que era a casa, 2 i s'hi aplegà tanta gent que no cabien ni davant la porta. Ell els anunciava la paraula. 3 Llavors vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. 4 Veient que amb tanta gent no podien dur-lo fins a Jesús, van fer un forat al sostre sobre l'indret on ell era i van baixar la llitera on jeia el paralític. 5 Jesús, en veure la fe d'aquella gent, diu al paralític:

-Fill, et són perdonats els pecats.

6 Hi havia allà asseguts uns mestres de la Llei que pensaven: 7 «Com és que aquest parla així? Això és una blasfèmia! Qui pot perdonar els pecats sinó Déu?»

8 A l'instant, Jesús s'adonà que pensaven així i els digué:

-Per què penseu això dins vostre? 9 Què és més fàcil, dir al paralític: "Et són perdonats els pecats", o bé dir-li: "Aixeca't, pren la llitera i camina"? 10 Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra.

Llavors diu al paralític:

11 -T'ho mano, aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa.

12 Ell s'aixecà, prengué immediatament la llitera i va sortir a la vista de tothom. Tots quedaren sorpresos i donaven glòria a Déu. Deien:

-No havíem vist mai res de semblant. (Marc 2,1-12).

Comentem ara aquesta narració. Hi veiem que Jesús no proposa petits retocs en la realitat del món, sinó que obre un horitzó nou que es concreta en el poder de perdonar els pecats, és a dir, en la reconciliació amb Déu, font de la vida. Tota l'activitat de Jesús té l'objectiu d'il·luminar l'horitzó nou de la promesa de Déu que «ara» es realitza. En aquest horitzó – el Regne de Déu – les persones troben el sentit de la pròpia vida, que és Déu mateix.

El pecador és la persona fracassada en el seu fi, que és Déu mateix. El pecat és un fals objectiu: és la conseqüència de les nostres follies, que en lloc d'obrir-nos al projecte de Déu ens tanquem sobre nosaltres mateixos. Ara es realitza el que havia profetitzat Ezequiel:

25 Abocaré sobre vosaltres aigua pura i quedareu purificats de totes les vostres immundícies i de tots els vostres ídols repugnants. 26 Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn. 27 Posaré el meu esperit dins vostre i faré que seguiu els meus preceptes, que compliu i observeu les meves decisions. (Ezequiel 36,25-27).

Ara el paralític s'alça i es posa en camí, i tothom en queda meravellat (verset 12). L'home ara ha rebut un esperit nou, l'Esperit de Déu, que el fa alçar i caminar de manera nova. Els veritables paralítics són els qui s'estan allà asseguts (verset 6) i són incapaços d'acollir la presència de Déu en Jesús. És veritablement inaudit que Déu sigui aquí, en aquest home, Jesús de Natzaret. Les cristianes i els cristians sempre som convidats a acollir aquest poder nou, capaç de vèncer el poder del mal i de la mort: és el mateix poder de Déu; és la potència de l'evangeli que es dirigeix a tota persona per salvar-la.

El verset 12 d'aquesta narració és l'exclamació inicial de fe de la cristiana o cristià que comença a obrir-se a la proposta de l'evangeli.

La malaltia, com a mal que ens afligeix, té relació amb el pecat, atès que aquest ens porta a tota mena de violència i de dolor. Sols Déu bo i misericordiós pot portar-nos a sortir d'aquest camí de mort i ens pot fer canviar de ruta – això és la «conversió» – i, d'aquesta manera, fer-nos capaços de respondre al seu amor.

Els miracles de Jesús són «signes» que expressen la presència de Déu que actua en la vida les dones i dels homes per al seu alliberament integral. En els miracles es manifesta l'amor, la tendresa, la fidelitat, la força i la potència del nostre Déu. Són els signes concrets del Regne de Déu present i futur; són els gestos alliberadors de Jesús.

La guarició del paralític indica la lluita que Jesús ha realitzat contra el mal per a l'alliberament de tot el que ens oprimeix i per al restabliment de la pau. La victòria de Jesús sobre la malaltia és el signe històric de la seva victòria sobre el mal, que s'expressa en tota forma d'esclavatge i de

pecat. Tots nosaltres, massa sovint, som persones sense Déu, però Jesús ens torna a donar Déu i el seu amor.

Déu, a través de Jesús, allibera les persones amb la força de l'amor que transforma i renova. L'actitud d'amor de Jesús ens fa sortir del propi egoisme i ens fa capaços de viure per als altres, amb misericòrdia i perdó.

Hem de recordar que els evangelis ens ensenyen que Jesús va rebutjar els signes espectaculars (Mateu 12,38-42; Marc 8,11-12; en temps de Jesús hi havia persones que feien prodigis: Lluc 11,19). Els miracles de Jesús no eren gestos de bondat senzilla, ni signes de poder sobre la creació, sinó que eren, abans de tot, un senyal de Regne en relació amb el missatge universal de llibertat que Déu ha dirigit a la humanitat. Jesús no pot acceptar que l'opressió i la malaltia es facin amos de les persones, per això els ha ofert la seva assistència.

Els miracles són un nou començament i expressió de la presència creadora de Déu; per això no es poden entendre a la llum dels principis que dominen el món vell; són signes de la fondària de Déu i fonament d'una vida superior que es comença a obrir sobre la terra: són indicatiu de Regne.

El miracle desborda la ciència. Allí on tot erça ordinari o es trobava dominat per la força esclavitzant de la mort s'hi ha introduït un senyal de vida. El miracle autèntic es mostra, mai no es demostra. És un do gratuït. És un signe del Regne de Déu que Jesús inaugura; és expressió de Déu en la nostra història. Els miracles són gràcia que s'expressa per la fe i sols per la fe es poden entendre i realitzar.

El miracle absolut és Jesús: Jesús que ens revela la cara de Déu que ens transforma, per això, la presència de Jesús a vegades es pot traduir en guarició externa.

Pregària

El Salm 98 és una pregària magnífica per a donar gràcies a Déu per les obres poderoses que ell ha obrat, en la nostra vida, en la vida de l'Església, en la història de la humanitat. Per tot esclatem en un cant nou per al nostre Déu.

	Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses, la seva dreia i el seu braç sagrat han sortit victoriosos.
2	El Senyor ha revelat el seu triomf i els pobles contemplen la salvació.
3	S'ha recordat de l'amor que guarda fidelment a la casa d'Israel. Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra, la salvació del nostre Déu.
4	Aclameu el Senyor arreu de la terra,

esclateu en cants i en crits d'alegria.

- 5 Canteu al Senyor les vostres melodies,
canteu-les al so de les cítares;
- 6 aclameu el rei, que és el Senyor,
amb trompetes i tocs de corn.

Dotzena trobada:

Les benaurances

Les benaurances són el mapa que marca el camí de la vida de les cristianes i els cristians.

Llegim-les en la versió de l'evangeli segons Mateu:

1 En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. 2 Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-los dient:

3 -Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!

4 »Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!

5 »Feliços els humils: ells posseiran la terra!

6 »Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà!

7 »Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!

8 »Feliços els nets de cor: ells veuran Déu!

9 »Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus!

10 »Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel!

11 »Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies! 12 Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit. (Mateu 5,1-12).

0. Ambientació de les benaurances. Cal que ens fixem que les persones que escolten Jesús són «una multitud» formada per:

24 La seva anomenada es va escampar per tot Síria. Li portaven tots els qui estaven malalts, els afectats per diverses malalties i sofriments: endimoniats, epilèptics i paralítics; i ell els curava. 25 I el va seguir molta gent de Galilea, de la Decàpolis, de Jerusalem, de Judea i de l'altra banda del Jordà. (Mateu 4,24-25).

Veiem que no són pas gent important ni poderosa sinó que són els qui sofreixen i cerquen guarició de les seves malalties. L'evangelista ens diu que Jesús «els curava»: Jesús els ofereix la possibilitat de formar un nou poble de Déu, en què tots s'esforcen per aconseguir un món millor; per això proclama el seu programa del Regne de Déu.

Jesús puja a «la muntanya», com Moisès va pujar a la muntanya del Sinaí (Èxode 19,12-21); però Jesús no necessita esperar que Déu li parli, sinó que ell mateix comença a ensenyar.

En les benaurances Jesús ens presenta diferents grups de persones que són capaces de captar el seu missatge i posar-lo en pràctica (són la «terra bona»: Mateu 13,8).

Les benaurances són una proclama de felicitat; el que ens sorprèn és que Jesús proclama felices unes persones que molta gent consideraria que són desgraciades. Caldrà que ens fixem amb molta atenció en el que diu Jesús.

Cal que ens adonem que la primera i la vuitena benaurança parlen – de fet «asseguren» – el Regne de Déu (o del cel) a uns grups de persones. Aquest Regne doncs no és pas sols una cosa de l'altra vida, sinó que comença a realitzar-se ja ara. Les persones de què parla Jesús són felices (benaurades) perquè poden formar part de la comunitat cristiana – que és una comunitat de salvació – i després formaran part del Regne de Déu en la seva plenitud.

1. Primera benaurança (verset 3): els «pobres en l'esperit». Per a Jesús no compta sols la pobresa material, sinó l'actitud interior. Són els pobres que no volen ser com els rics. Són els pobres per decisió, no els pobres per necessitat (llegiu Mateu 6,24). Són aquelles persones que després d'una llarga experiència de misèria econòmica i social han après a comptar sols amb la salvació de Déu.

Jesús proclama felices les persones que es reconeixen pobres davant de Déu. El pobre sap que no pot subsistir per ell mateix, que depèn de Déu i que no li pot exigir res. És el publicà de Lluc 18,9-14, que és possible que sigui una persona que faci coses bones, que pregui molt, que faci bé el seu ofici, però, amb tot, es considera un pobre pecador).

A totes aquelles persones que es poden pensar que són molt poca cosa per a Déu, Jesús els anima i els diu que la seva actitud és de ls que Déu estima més. Poden sentir-se feliços perquè tenen Déu per rei, poden entendre l'evangeli i formar part dels deixebles de Jesús.

Aquesta benaurança potser es refereix també a la humilitat o a l'elecció de la pobresa com a forma de vida. La gent es pensarà que són persones ximpls o que viuen d'il·lusions, però Jesús els assegura que tenen molta sort.

2. «Els qui ploren» (verset 4). El profeta Isaïes parlava així de la seva missió:

- 1 *L'Esperit del Senyor, Déu sobirà, reposa sobre meu,
perquè el Senyor m'ha ungit.
M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,
a curar els cors desfets,
a proclamar als captius la llibertat
i als presos el retorn de la llum,*
- 2 *a proclamar l'any de gràcia del Senyor,
el dia que el nostre Déu farà justícia,
a consolar tots els qui estan de dol,*
- 3 *a posar una diadema en lloc de cendra
als qui porten dol per Sió,*

*a donar-los perfums de festa en lloc de penes,
vestits triomfals en lloc del desconsol.
Els diran «Roures magnífics,
glòria del Senyor que els ha plantat». (Isaïes 61,1-3)*

«Els qui ploren» són els qui tenen «els cors desfets», de què parla Isaïes. Jesús sap la gran quantitat de sofriment que envaeix el món i la por terrible que té la gent al sofriment. Qui sofreix se sent sovint abandonat de Déu i dels homes; potser li sembla que la seva desgràcia no s'acabarà mai. A aquests, Jesús els diu que el seu dolor no passa desapercbut a Déu i que un dia Déu els consolarà definitivament. El sofriment capacita aquestes persones per a entendre el missatge de l'evangeli i l'actitud de Jesús que va sofrir fins a la mort; «els qui ploren» es poden comprometre amb Jesús.

3. «Els humils» (verset 5): són els no-violents. Davant tantes persones que desitges esclafar i envestir els altres, Jesús exalta els no-violents. Sembla que Jesús es refereix a persones honrades desposseïdes de tot per gent malvada i poderosa. El salmista també coneix aquesta realitat, però no es deixa vèncer per la indignació, sinó que:

8 *No t'irritis ni t'indignis,
no t'exasperis, que només faries mal,
9 i els qui fan mal seran exclosos del país,
però el qui espera en el Senyor posseirà la terra.*
(Salm 37,8-9).

Aquestes persones són felices: la seva actitud és l'única vàlida davant el greu problema de les injustícies.

4. «Els qui tenen fam i set de ser justos» (verset 6): vol dir «fam i set de ser fidels a Déu», de complir la voluntat de Déu. Qualsevol persona religiosa vol fer la voluntat de Déu, però Jesús es refereix als afamats i adessedegats per viure així, és a dir, els qui ho viuen amb passió.

En Mateu 3,13-15 hi llegim:

13 *Llavors Jesús vingué de Galilea i es va presentar a Joan, vora el Jordà, a fer-se batejar per ell. 14 Però Joan s'hi oposava, dient:
-Sóc jo el qui necessita ser batejat per tu, i tu véns a mi!*
15 *Jesús li respongué:
-Deixa'm fer, ara. Convé que complim d'aquesta manera tot el que Déu vol.*

Aleshores Joan el deixà fer.

«Tot el que Déu vol», el text grec original de l'evangeli segons Mateu diu aquí «tota justícia». Jesús accepta la voluntat misteriosa de Déu, encara que hagi d'aparèixer als ulls de la gent com un pecador més, dels que van a rebre el baptisme de Joan. Jesús té fam i set de ser fidel a Déu. Les persones que són així Jesús les proclama felices perquè poden entrar a formar part de la comunitat cristiana.

5. «Els compassius» (verset 7) són els qui ajuden els altres. No es tracta, però, d'ajudar en un moment fugisser, sinó d'enfocar la vida al servei dels altres, renunciant a la pròpia comoditat a fi d'ajudar els altres. És possible que els seus familiars i amics els tinguin per beneïts i no els comprenguin, però Jesús els diu que teen molta sort perquè «seran compadits», és a dir, rebran ajuda. Però, de qui? De Déu mateix, perquè aquesta actitud és de les que permeten entrar en el Regne.

6. «Els nets de cor» (verset 8). És una benaurança que s'inspira en el Salm 24, que es demana: qui pot entrar en el temple de Jerusalem per a «veure Déu»?:

*El qui té el cor sincer i les mans sense culpa,
que no confia en els déus falsos
ni jura per ganes d'enganyar. (Salm 24,4).*

Els nets de cor mantenen en la vida una postura d'amor a Déu i als altres. L'amor a Déu exclou qualsevol mena d'idolatria i l'amor als altres exclou qualsevol mena d'injustícia.

El Salm 15,1-3 ens parla d'aquestes persones:

Senyor, qui podrà estar-se a casa teva?

Qui podrà viure a la teva muntanya santa?

2 *El qui obra honradament,*

practica la justícia

i diu la veritat tal com la pensa.

3 *Quan parla no escampa calúmnies,*

mai no fa mal al proïsme

ni carrega a ningú res infamant.

Són els qui practiquen la justícia i es lliuren plenament a Déu. Qui vol ser fidel a Déu i no donar culte als ídols (diner, poder, mentida) serà perseguit, però Jesús diu que aquestes persones són felices perquè «veuran Déu», no sols en l'altra vida, sinó també en aquesta: Déu es mantindrà sempre al seu costat i els donarà força i companyia.

7. «Els qui treballen per la pau» (verset 9). És una postura activa: no es tracta dels qui passivament són pacífics. La «pau» a Israel vol dir: pau política, social, amb Déu, en la família. «Pau» vol dir plenitud: benestar social i individual. Lluitar per tot això suposa un grau molt alt de desprendiment i de lliurament a Déu i als altres, i això és un risc, ja que vol dir no tenir en compte la realitat de la vida; però Jesús proclama felices les persones que són així.

8. «Els perseguits pel fet de ser justos» (verset 10): són els qui intenten ser fidels a Déu i aquesta fidelitat els causa persecucions. L'exemple més clar és el mateix Jesús que va ser criticat, difamat i condemnat a mort perquè va ser fidel a la voluntat de Déu. Jesús sabia que darrere d'ell en vindrien molts amb la mateixa postura. En algun moment poden sentir-se enfonsats i poden voler deixar-ho tot i adoptar una postura

més còmoda en la vida: menys fidelitat a Déu i menys problemes. Jesús els anima a ser fidels i els assegura que tenen «Déu per rei». Els versets 11 i 12 insisteixen en aquest tema tan difícil.

Les benaurances són una exposició de situacions i actituds davant la vida que permeten entendre l'evangeli i entusiasmar-se amb les paraules de Jesús.

Les benaurances no diuen «sofreix a fi de poder entrar en el Regne de Déu», sinó «si sofreixes o si respons amb no-violència, o si et persegueixen perquè ets fidel a Déu, no et pensis que el teu sofriment és absurd, sinó que et permet entendre l'evangeli i seguir Jesús». Les benaurances són un conjunt de valors que Jesús estima especialment, per això Jesús ens els ofereix com a model de vida que ens hem d'esforçar a imitar tots els qui volem seguir Jesús.

Pregària

El Salm 34 és una gran lloança al Senyor, que es troba molt a prop de les benaurances de Jesús. Els pobres i els humils en són els protagonistes, i a ells el Senyor els convida: *Alceu vers ell la mirada i sereu radiants*. Aquesta és una oferta de felicitat.

2	Beneiré el Senyor en tot moment, tindrè sempre als llavis la seva lloança.
3	La meva ànima es gloria en el Senyor; se n'alegraran els humils quan ho sentin.
4	Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, exalcem plegats el seu nom.
5	He cercat el Senyor i ell m'ha respost, m'ha alliberat de l'angoixa que tenia.
6	Alceu vers ell la mirada i sereu radiants, i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.
7	El Senyor escolta el pobre que l'invoca, i el salva de tots els perills.
8	Acampa l'àngel del Senyor entorn dels seus fidels per protegir-los.
9	Tasteu i veureu que n'és, de bo, el Senyor; feliç l'home que s'hi refugia!
10	Sants del Senyor, venereu-lo; venereu-lo i no us mancarà res.
11	Els més rics s'empobreixen, passen fam, però als qui cerquen el Senyor no els faltarà cap bé.

Tretzena trobada:

La passió i mort de Jesús

Hem anat resseguint la història del Senyor Jesús de Natzaret: el seu naixement, el seu ensenyament (paràboles i benaurances) i els seus fets prodigiosos. Ara hem arribat a la història de la seva passió, mort i resurrecció, que ens deixa completament desconcertats.

La història de Jesús és la història de l'amor de Déu. Déu estava trist perquè les dones i els homes l'havíem abandonat (Gènesi 3,9). Calia que el Fill consolés el Pare i calia que l'Home decidís tornar a Déu (al contrari d'Adam que preferí allunyar-se de Déu). Jesús pot portar la reconciliació amb Déu perquè és el Fill amorós de Déu i és home, nascut d'una dona, com nosaltres. Jesús pren la decisió lliure i amorosa de donar la pròpia vida per fer reviure els altres i pel principi de la representació solidària – una persona que pren la representació de la resta de la humanitat – ens portarà a tota a la comunió amb Déu.

Els evangelistes ja des del principi de la narració dels fets de Jesús introdueixen la perspectiva de la seva mort:

Els fariseus sortiren i llavors mateix, juntament amb els partidaris d'Herodes, començaren a fer plans contra Jesús per fer-lo morir. (Marc 3,6).

Una breu estada de Jesús a Jerusalem, els dies en què se celebrava la gran festa de la Pasqua – memorial de la gran intervenció alliberadora de Déu en la història del poble d'Israel – serà el moment que aprofitaran les autoritats religioses d'Israel per a acusar Jesús davant el governador romà. Pilat, el representant del poder de l'imperi romà en el país d'Israel, manarà que Jesús sigui mort clavat en un creu.

Les motivacions que portaran Jesús a la mort es desprenen de tot l'evangeli: Jesús entra en conflicte amb els caps del poble perquè el missatge que porta i que encarna provoca una ruptura irreconciliable amb els criteris dels seus adversaris. L'alliberament que proclama Jesús, que és fruit de la inauguració del Regne de Déu, subverteix el codi de valors de tots els opressors. Finalment, prop de la Pasqua, les autoritats d'Israel troben l'ocasió per a executar la decisió que havien pres, que nosaltres, les lectores i lectors de l'evangeli ja coneixíem des del principi, i que ens havia deixat amb l'ànim suspès. L'amenaça de la mort ha planat sobre tota la vida pública del Mestre com una ombra.

Els evangelistes tot descrivint Jesús en les seves obres i en les seves paraules han mostrat com la mort de Jesús formava part també del pla de Déu, que és qui té l'última paraula.

Davant de tota la història de mal i dolenteria dels homes que ara, en aquest moment suprem, s'ha girat contra Jesús, Déu respon revelant la seva paraula definitiva que és la resurrecció i la vida donada a tots. La creu és l'escàndol final que afecta Jesús – i a tothom qui vol seguir-lo – . La creu

és l'enigma fonamental que els deixebles han pogut comprendre sols a la llum del matí de Pasqua, reveient el significat de tota la vida de Jesús de Natzaret. Jesús sobre la creu apareix com la revelació de Déu.

L'evangeli segons Marc s'obre amb les paraules: *Comença l'evangeli*. En grec usa la mateixa paraula que hi ha al començament del llibre del Gènesi, que s'inicia amb el gran poema de la creació del món. Aquestes paraules ens donen la pista per entendre el misteri de la passió i mort de Jesús: així com la primera creació Déu la va fer en set dies, la nova creació és la que brollarà de la mort de Jesús, Fill de Déu, que l'evangelista Marc ens descriurà en els set dies de la darrera setmana de la vida Jesús. Aquesta és la història de la nova creació, de la humanitat reconciliada amb Déu per Jesús:

1. Diumenge: Marc 11,1-11, sortida de Jesús cap a Jerusalem.
2. Dilluns: Marc 11,12-19, maledicció de la figuera, purificació del temple, la figuera seca.
3. Dimarts: Marc 11,20-13,37, revelació de Jesús, senyor i jutge de la història, disputa sobre la resurrecció i discurs escatològic.
4. Dimecres: Marc 14,1-11, unció messiànica mentre es decideix la seva mort.
5. Dijous: Marc 14,12-16, preparació de la Pasqua.
6. Divendres (recordem que per al poble d'Israel el dia canviava quan es ponía el sol): Marc 14,17-15,47, últim sopar, pregària a l'hort, arrest, procés davant el sanedrí, condemna, compliment de la passió, mort i sepultura de Jesús.

La Pasqua, que el poble d'Israel celebrava amb el sacrifici d'un anyell, s'acompleix ara de manera definitiva amb la mort de Jesús, nou i definitiu anyell de la Pasqua.

Sabem que el Gènesi ens diu que el sisè dia la creació arribà a terme. Ara Jesús mor en creu i lliura el seu esperit, que és l'acompliment de la nova creació.

La narració del divendres, que presenta l'última hora de Jesús en la terra, s'inicia en les tenebres de la nit i acaba en la foscor del migdia (Marc 15,33) i en el silenci de la tomba. És el dia més llarg de tot l'evangeli i l'únic dia descrit de manera detallada en tot l'evangeli. Hi veiem passar les quatre vetlles de la nit: l'últim sopar, l'agonia a l'hort, l'arres i la revelació davant del sanedrí. Les hores del dia passen de tres en tres: condemna al matí (Marc 15,1), a les nou la crucifixió (Marc 15,25), a les dotze el sol del migdia es fa fosc (Marc 15,33), a les tres la revelació de Déu en la mort en creu (Marc 15,34) i al capvespre la sepultura de Jesús (Marc 15,42).

La mort de Jesús coincideix amb la Pasqua. L'evangeli ens vol mostrar que la nostra Pasqua, la festa del nostre alliberament es realitza sobre la creu. En la creu són rescatats de l'esclavitud. Aquest és el sentit de la creu, saviesa de Déu que les persones no podem acabar d'entendre.

Divendres, sisè dia de la creació, és el dia del seu acompliment, ja que Adam va ser creat divendres a imatge i semblança de Déu. Però Adam, que va voler ser com Déu es va perdre a ell mateix, ja que es va allunyar de Déu, de qui era imatge. Ara, damunt la creu, l'home s'aixeca de la caiguda d'Adam i reapareix en Jesús la veritable imatge de Déu:

-És veritat: aquest home era Fill de Déu. (Marc 15,39).

Així acaba la vella creació, posada sota el signe del mal i de la mort i s'acompleix la creació nova, la de Jesús, Adam nou i definitiu. Jesús és el nou Adam que carrega tota la història de pecat del vell Adam. El mal i la mort l'atacaran, però d'ell brollarà un riu d'aigua nova i vivificant que farà nova tota la història.

7. Dissabte, el setè dia, el dia sant del Senyor, coincideix amb el repòs de Jesús en el sepulcre. És el dia de la mort i del silenci. La creació que va sortir del silenci torna ara al silenci i calla, com Jesús a la tomba, reduïda al no-res de què va sortir. Però, en Crist, fidel a Déu, la creació confia en la fidelitat del Déu dels vivents. Ell no permet al seu Crist de veure la corrupció (Salm 16,10) i rescata de la mort aquell que li és fidel.

A aquest dia, el dissabte, la narració no hi dedica cap verset. Sols es diu que ja «ha passat» (Marc 16,1), per deixar el lloc al dia setè veritable, que és anomenat dia vuitè, en què el sol ja ha sortit. És el dia de la resurrecció, del veritable repòs de Déu, el dia definitiu de festa, per a Déu i per a les persones, és el dia de la nova creació. El diumenge de la resurrecció és el dia últim: el dia de l'evangeli, de l'anunci de la vida de Déu donada a través de Jesús a les dones i als homes.

Pregària

El Salm 22 és el salm de Jesús clavat en la creu. És una pregària que se situa dins el misteri de dolor, que sempre ens resulta incompreensible. Els qui intentem seguir Jesús en els camins de les nostres vides sabem que Déu no ens protegeix pas *de* tot dolor, però sabem – amb tota certesa – que Déu ens protegeix sempre *en* tot dolor, com el mateix Jesús.

2	Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? No véns a salvar-me, no t'arriba el meu clam.
3	Crido de dia i no em respons, Déu meu; crido de nit, sense repòs.
4	I això que tu ets el Sant, que té per tron les lloances d'Israel!
5	En tu confiaven els nostres pares, hi confiaven i els vas alliberar;
6	a tu clamaven i eren deslliurats,

en tu confiaven i no foren confosos.
7 Però jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent, menyspreat del poble.
8 Tots els qui em veuen es riuen de mi,
fan ganyotes, prenen aires de mofa:
9 «Que s'adreci al Senyor, que ell el salvi,
que l'alliberi, si tant se l'estima!»
10 Però tu em tragueres del si de la mare,
ets tu qui em confiaves als seus pits;
11 acabat de néixer, em van dur a la teva falda,
des d'aleshores ets el meu Déu.
12 No t'allunyis, que el perill és a prop
i no tinc qui m'ajudi.

Catorzena trobada:

La resurrecció de Jesús

Hem arribat al final del nostre itinerari a través de la Paraula de Déu. Tot el que comença té un final, però la nostra història amb Déu no acaba mai, perquè ell sempre és amb nosaltres:

16 Els onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. 17 En veure'l, el van adorar; abans, però, havien dubtat. 18 Jesús s'acostà i els va dir:

-He rebut plena autoritat al cel i a la terra. 19 Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant 20 i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món. (Mateu 28,16-20).

Déu sempre ens espera amb els braços oberts i ve corrents a trobar-nos:

»Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. (Lluc 15,20).

La història de Jesús semblava que havia acabat mort en una creu, en un fracàs. Jesús, el Fill de Déu que volia consolar el seu Pare de la tristesa que li havia causat l'allunyament de les persones que Déu mateix havia creat. Jesús que inaugura el Regne de Déu semblava que havia fracassat. Però després de l'hora de Jesús, del seu sofriment en mans dels homes, que s'estimaven més continuar vivint sense Déu, comença l'hora de Déu mateix.

Déu havia promès amb jurament solemne que el seu Sant no veuria la corrupció del sepulcre; els profetes ho han anunciat i Déu ara ha actuat:

22 »Israelites, escolteu aquestes paraules: Jesús de Natzaret era un home que Déu va acreditar davant vostre, obrant entre vosaltres, per mitjà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. 23 Doncs bé, aquest Jesús va ser entregat d'acord amb la decisió que Déu havia pres i fixat per endavant, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns impius. 24 Però Déu l'ha ressuscitat alliberant-lo dels dolors de la mort, que de cap manera no podia continuar retenint-lo sota el seu poder. 25 Perquè David, referint-se a ell, deia:

*»Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré.*

*26 El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo;
fins el meu cos reposa confiat:*

*27 no abandonaràs la meva vida enmig dels morts
ni deixaràs que el teu Sant es corrompi.*

*28 M'ensenyaràs el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir al teu davant.*

29 *»Germans, permeteu que us parli clarament. El patriarca David va morir i va ser enterrat, i encara avui podem veure el seu sepulcre. 30 Però ell, que era profeta i coneixia el jurament que Déu li havia fet de posar en el seu tron un dels seus descendents, 31 va veure per endavant la resurrecció de Crist i en va parlar quan deia que no havia estat abandonat enmig dels morts i que el seu cos no s'havia corromput. (Fets dels Apòstols 2,22-31).*

Llegim ara, amb molta atenció, la narració que fa l'evangeli segons Marc de la resurrecció de Jesús:

1 *Passat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume, i Salomé van comprar olis aromàtics per anar a ungir el cos de Jesús. 2 El diumenge, molt de matí, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. 3 Es deien entre elles:*

-¿Qui ens farà rodolar la pedra de l'entrada del sepulcre?

4 *Llavors van alçar els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada; era una pedra realment molt grossa. 5 Van entrar al sepulcre i veieren assegut a la dreta un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. 6 Ell els diu:*

-No us espanteu. Vosaltres busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat: ha ressuscitat, no és aquí. Mireu el lloc on l'havien posat. 7 Però ara aneu a dir als seus deixebles i a Pere: "Ell va davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com us va dir."

8 *Elles sortiren del sepulcre i van fugir, plenes d'esglai i tremoloses; i no digueren res a ningú, perquè tenien por. (Marc 16,1-8).*

El dissabte ha passat en el silenci de la tomba. Les dones anaven als sepulcre a embalsamar el cos de Jesús; però elles no sabien que aquesta unció la dona de Betània ja l'havia feta a Jesús vivent (Marc 14,9).

Som al matí del dia vuitè de la narració de l'evangeli que vam resseguir en la nostra trobada anterior. Si la primera creació acabava el dia sisè i trobava durant el dia setè el repòs de Déu, ara som al dia vuitè, que és el dia setè sense fi: el dia de festa i de vida que Déu ha fet per a les persones. Ara, en la nova creació, la imatge de Déu ha esdevingut en el *crucificat* la imatge de l'home. Ara l'home troba en Déu la mateixa vida, perquè la mort ha estat vençuda.

El sol es va fer fosc en el seu brillar en el cor del migdia, en el moment de la mort de Jesús (Marc 15,33). Ara surt. El veritable descans no es troba a la fi de la setmana, sinó a l'inici. És la vida sense fi.

Ara som al matí de la resurrecció i esperem el fulgor de ple migdia, quan es revelarà la llum de Déu en el Fill de Déu, qu'ens cirdarà a la seva glòria:

26 *»Aleshores veuran el Fill de l'home venint entre núvols amb gran poder i majestat. 27 I llavors ell enviarà els àngels a reunir els seus*

elegits des dels quatre vents, de l'extrem de la terra a l'extrem del cel.
(Marc 13,26-27).

Ara ens resta *seguir* el pastor que ens condueix als prats de la vida. Aquest és l'anunci de l'evangeli que Jesús ressuscitat proclama en Marc 1,15:

-S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.

Ara el sepulcre de Jesús, de record de mort ha esdevingut proclamació de vida.

Les dones rebran la gran revelació de la resurrecció de Jesús perquè l'han seguit:

Aquestes dones seguien Jesús quan era a Galilea i li prestaven ajut. N'hi havia també moltes d'altres que havien pujat amb ell a Jerusalem.
(Marc15,41).

Les dones són les primeres deixebles perquè han seguit el Senyor, l'han servit, havien sortit amb ell cap a Jerusalem i l'han contemplat dalt la creu, en el moment decisiu. Elles han fet el camí de Jesús, per això ara rebran la gran revelació:

-No us espanteu. Vosaltres busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat: ha ressuscitat, no és aquí. (Marc 16,6).

Fixem-nos bé que «No us espanteu» és una de les formes que Déu mateix té de presentar-se en l'Antic Testament (llegiu, per exemple, Gènesi 15,1). Aquestes dones han rebut el gran missatge, que constitueix la culminació del pla de salvació que Déu havia preparat des de l'origen de la creació.

I les dones «tenien por». Per què? Sabem que en el llibre de l'Èxode el mateix Déu va dir a Moisès:

-No podràs veure la meua cara, perquè el qui em veu no pot continuar vivint. (Èxode 33,20)

Aquestes dones han vist Déu que ressuscitant Jesús ha vençut la mort i han continuat vivint!

La resurrecció de Jesús és l'inici de la nova creació.

Pregària

El Salm 16 intueix el gran misteri de la intervenció definitiva de Déu en la història que es realitzà en la resurrecció de Jesús: Déu ha vençut la mort!

	Guarda'm, Déu meu, en tu trobo refugi.
2	Jo dic al Senyor: «Ets el meu sobirà, ningú com tu no em fa feliç.»
3	Els adoren els déus d'aquesta terra, divinitats que jo també estimava;

4 multipliquen els seus ídols,
van darrere els falsos déus.
Però jo no els oferiré més sacrificis,
els meus llavis no pronunciaran els seus noms.

5 Senyor, heretat meva i calze meu,
tu m'has triat la possessió;

6 la part que m'ha tocat és deliciosa,
m'encisa la meva heretat.

7 Beneït sigui el Senyor, que em dóna seny.
Fins a les nits instrueix el meu cor.

8 Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré.

9 El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,
fins el meu cos reposa confiat:

10 no abandonaràs la meva vida enmig dels morts
ni deixaràs caure a la fossa el qui t'estima.

11 M'ensenyaràs el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir al teu davant;
al teu costat, delícies per sempre.